

# DRAKARNAS GRYNING

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE -- BOK 1



MORGAN RICE

**Morgan Rice**  
**Drakarnas Gryning**  
Серия «Un Trono para  
Las Hermanas», книга 1

**Аннотация**

Om du kände att livet inte längre hade någon mening sedan serien om Trollkarlens ring tagit slut så hade du fel. Med DRAKARNAS GRYNING levererar Morgan Rice vad som ser ut att bli ännu en briljant fantasyserie, full av troll och drakar, tapperhet, ära, mod, magi och tro på ödet. Återigen har Morgan lyckats skapa en grupp färgstarka karaktärer som man älskar att hålla tummarna för på varje sida... Det här är bara att rekommendera som del till den permanenta boksamlingen hemma hos alla som älskar välskriven fantasy. -- Books and Movie Reviews, Roberto MattosBästsäljaren #1! Bästsäljarförfattaren Morgan Rice presenterar en ny och storslagen fantasyserie: DRAKARNAS GRYNING (KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE – BOK 1) . Kyra är femton år och drömmer om att bli en berömd krigare som sin far, fastän hon är enda flickan i ett fort fullt av män. I försöken att förstå sina särskilda förmågor och sin märkliga inre styrka så inser hon att hon är annorlunda. Samtidigt undanhålls hon hemligheten om profetian vid hennes födsel, vilket får henne att undra över vem hon egentligen är. När Kyra når vuxen ålder och traktens ståthållare kommer för att föra bort henne

så försöker hennes far rädda henne genom att gifta bort henne. Men Kyra vägrar och ger sig av på egen hand, in i en farlig skog där hon möter en sårad drake – ett möte som sätter igång en kedja av händelser som kommer att ändra riket för alltid. Samtidigt offrar sig femtonårige Alec för sin bror genom att ta hans plats som rekryt och skeppas iväg till Flammorna, den skyhöga mur av eld som skyddar riket mot trollen i öster. Och långt bort i riket är Merk – en legosoldat som beslutat att lämna sitt mörka förflutna bakom sig – på väg genom skogen för att bli en av tornens Våktare och skydda Eldssvärdet, vilket är källan till makten i riket. Men även trollen vill få tag i svärdet, och förbereder därför en massiv invasion som kan ödelägga riket. Med gripande stämning och komplexa huvudpersoner erbjuder DRAKARNAS GRYNING en storslagen berättelse med riddare och krigare, kungar och herremän, ära och tapperhet, magi, öde och monster och drakar. Det är en historia om kärlek och brustna hjärtan, illusioner, äregirighet och förräderi. Det är fantasy när den är som allra bäst som tar oss med till en oförglömlig värld och tilltalar båda kön och alla åldrar. Andra delen av KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE kommer snart. DRAKARNAS GRYNING lyckas redan från starten... Suverän fantasy... Börjar precis som den skall med en ensam huvudpersons kamp, till att inbegripa en allt vidare grupp av riddare, drakar, monster, öden och magi... Här finns allt som hör till storslagen fantasy, från soldater i stora slag till konfrontation med det egna jaget... Den här vinnaren rekommenderas till var och en som gillar storslagen fantasy med starka och trovärdiga unga huvudpersoner. Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer

# Содержание

KAPITEL ETT	17
KAPITEL TVÅ	28
KAPITEL TRE	37
KAPITEL FYRA	51
KAPITEL FEM	65
Конец ознакомительного фрагмента.	83

# DRAKARNAS GRYNING

(KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE -- BOK 1)

MORGAN RICE

ÖVERSÄTTNING AV BIÖRN TJÄLLÉN

Morgan Rice

Morgan Rice är nummer #1 bästsäljande, och i USA Today är han den bästsäljande författaren av den episka fantasy-serien TROLLKARLENS RING, omfattar sjutton böcker; av # 1 bästsäljande serien EN VAMPYRS DAGBOK, bestående av elva böcker, av # 1 bästsäljande serie ÖVERLEVNADSTRILOGIN, en post-apokalyptisk thriller bestående av två böcker; och de nya episka fantasy-serien (KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE, innefattar två böcker. Morgans böcker finns tillgängliga i ljudböcker och tryckta utgåvor, och finns översatt i 25 språk.

Morgan älskar att höra vad ni tycker, så besök [www.morganricebooks.com](http://www.morganricebooks.com) för att gå med i mejllistan, få en gratis e-bok, få gratis gåvor, ladda ner gratis-appen, skaffa de senaste exklusiva nyheterna, anslut på Facebook och Twitter, och håll kontakten!

Sagt om Morgan Rice

“Om du trodde att där inte fanns någon anledning kvar till att

leva efter slutet av TROLLKARLENS RING serierna, så har du fel. I DRAKARS GRYNING har Morgan Rice lovat en annan briljant serie, som fördjupar oss i en fantasi av troll och drakar, av tapperhet, ära, mod, magi och hopp om ditt öde. Morgan har lyckats att producera en stark samling av karaktärer som får oss att heja för deras framgång på varje sida....Rekommenderas för det permanenta biblioteket för alla läsare som älskar fantasy.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“DRAKARS GRYNING har lyckas—redan från början.... En överlägsen fantasy...Det börjar med, precis som det borde, med huvudpersonens kamper och flyttar försiktigt in i en vidare krets av riddare, drakar, magi och monster, och öde....Alla de yttre tecknen på hög fantasi finns här, från soldater och strider till konfrontationer med sig själv....En rekommenderad vinnare för de som njuter av episk fantasy driven av kraftfulla, trovärdiga unga vuxna huvudpersoner.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, e-Bok Recensent

“[DRAKARS GRYNING] är en drivande novell med intriger som är lätt att läsa ut över helgen...En bra start till en lovande serie.”

--San Francisco Bokrecensent

“En action-packad fantasy som garanterat kommer falla de i smaken som tycker om Morgan Rices tidigare noveller, tillsammans med fans av THE INHERITANCE CYCLE av

Christopher Paolini.... Fans som tycker om ungdoms-fiction kommer att sluka den senaste novellen av Rice och be efter mer.”

--The Wanderer, A Literary Journal (angående Rise of the Dragons)

“En själfull fantasy som väver in element av mysterium och intriger i en röd tråd. A Quest of Heroes handlar om mod och om att inse att livet har mening som leder till utveckling, mognad, och överlägsenhet....För de som söker kraftiga fantasy äventyr, protagonister och åtgärder ger som en kraftfull uppsättning av möten som fokuserar väl på Tors utveckling från ett drömmande barn till en ung vuxen som har omöjliga odds för överlevnad ... .Det är endast början av vad som ser ut att vara en episk ungdomsserie. ”

--Midwest Book Review (D. Donovan, e-Bok Recensent)

“THE SORCERER’S RING har alla ingredienser för en lyckad bok: intriger, motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

–Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Rices underhållande episka fantasy [TROLLKARLENS RING] har klassiska drag av genren—en stark miljö, highly inspirerar av gamla Skottland och dess historia, och det ger en bra känsla för intriger.”

—Kirkus Reviews

“Jag älskar hur Morgan Rice byggde upp Thors karaktär och världen han levde i. Landskapet och varelserna som vandrade där var välbeskrivna...Jag tyckte om [intrigen]. Den var kort och ljuv....Det var den rätta mängden av mindre karaktärer, så man blev inte förvirrad. Där var äventyr och hemska stunder, men den actions om skedde var inte överdrivet grotesk. Boken är perfect för en ungdomlig läsare... Detta är början på något anmärkningsvärt...”

--San Francisco Book Review

“I denna action-packade första boken i den episka fantasyserien av Trollkarlens ring (som för nuvarande består av 14 böcker), Rice introducerar sina läsare till den 14 år gamla Thorgrin "Thor" McLeod, vars dröm är att gå med i Silvergardet, elitknektarna som tjänar kungen.... Rices skrivning är kompakt och lovar spännande förutsättningar.”

--Publishers Weekly

“[HJÄLTARS VÄG] är snabb och enkel att läsa. Slutet på varje kapitel gör så att du måste läsa vad som händer sedan och du vill inte lägga ifrån dig boken. Där är några stavfel i boken, och några namn är hopblandade, men det distraherar inte dig från självaste storyn. Slutet på boken gjorde så att jag ville köpa nästa direkt och det är precis vad jag gjorde. Alla nio böcker från Trollkarlens ring kan köpas på Kindle, och Hjältars väg är just nu gratis för dig att börja läsa! Om du letar efter något snabbt och roligt att läsa medans du är på semester, är denna boken perfekt.”



KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE  
DRAKARNAS GRYNING (Book #1)  
DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING  
HJÄLTARS VÄG (Book #1)  
KONUNGARS MARSCH (Book #2)  
DRAKARS ÖDE (Book 3)  
EN KAMP OM ÄRA (Book #4)  
ÄRANS LÖFTE (Book #5)  
ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)  
SVÄRDSRITEN (Book #7)  
VAPENGÅVAN(Book #8)  
BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)  
ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)  
STÅLFURSTEN(Book #11)  
ELDENS RIKE(Book #12)  
DROTTNINGARS VÄLDE(Book #13)  
BRODERSEDEN (Book #14)  
DÖDLIGAS DRÖM (Book #15)  
RIDDARES DUST (Book #16)  
STRIDENS GÅVA (Book #17)  
ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)

ARENA TVÅ(Book #2)

THE VAMPIRE JOURNALS / EN VAMPYRS DAGBOK

OMVÄND(Book #1)

ÄLSKAD(Book #2)

FÖRRÅD(Book #3)

ÄMNAD (Book #4)

ÅTRÅDD(Book #5)

TROLOVAD(Book #6)

VIGD(Book #7)

FUNNEN(Book #8)

ÅTERUPPSTÅNDEN(Book #9)

BEGÄRD(Book #10)

DÖMD(Book #11)

## KINGS AND SORCERERS



### THE SORCERER'S RING



### THE SURVIVAL TRILOGY



### the vampire journals





Lyssna på KUNGAR OCH HÄXMÄSTARE i ljudboks-varianten!

Copyright © 2014 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S.

Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Photosani och brukas enligt licens från Shutterstock.com.



## INNEHÅLL

KAPITEL ETT

KAPITEL TVÅ

KAPITEL TRE

KAPITEL FYRA

KAPITEL FEM

KAPITEL SEX

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

”Sitt öde kan man stundom skapa själv.  
Ej felet, Brutus, bor hos våra stjärnor,  
Men hos oss själva om vi duka under.”

William Shakespeare  
Julius Caesar

(Övers. Hagberg)



# KAPITEL ETT

Kyra stod på toppen av kullen. Marken var hårdfrusen under stövlarna, snön föll omkring henne, och hon försökte glömma den bitande kylan, höjde bågen och tog sikte på målet. Hon kisade med ögonen och stängde ute resten av världen – vindpustarna och en kråkas läte i fjärran – och tvingade sig att inte se något annat än den magra björken långt borta, kritvit och ensam bland landskapets mörka tallar. Fyrtio meter. Det var ett skott som ingen av hennes bröder skulle klara, som inte ens någon av hennes fars män skulle klara. Men det ökade bara hennes beslutsamhet – hon som både var yngst och den enda flickan ibland dem.

Kyra hade aldrig passat in. En del av henne ville naturligtvis göra allt som förväntades av henne och umgås med de andra flickorna, som det passade sig, och ägna sig åt sysslor i hemmet. Men innerst inne var det inte den hon var. Hon var sin fars dotter, med en krigares hjärta, och precis som honom så kunde hon inte hålla sig innanför stenmurarna i fortet, och bli fast i ett liv vid husets härd. Hon var en bättre skytt än männen – faktum var att hon redan sköt bättre än faderns bästa bågskyttnar – och hon var beredd att göra vad som helst för att visa dem allihop – och i synnerhet visa sin far – att hon förtjänade att tas på allvar. Hennes far älskade henne, det visste hon. Men han vägrade att ta henne för den hon var.

Kyra tränade helst långt bort från fortet, ensam här ute på Volis slätter. Det passade henne bäst. Som enda flicka i ett fort med krigare så hade hon lärt sig att vara ensam. Det hade blivit en vana att dra sig undan varje dag, hit till favoritplatsen högt uppe på platån med utsikt över fortets oregelbundna stenmurar, där man hittade bra, smala träd som vara svåra att träffa. Smällarna från hennes pilar som träffade stammarna ekade ständigt över byn, och det fanns inte ett träd häruppe som skonats från hennes övningar och stammarna var ärrade och i vissa fall redan böjda.

Kyra visste att de flesta av faderns bågskyttar tog sikte mot de möss som fanns överallt på fälten, och det hade hon själv också gjort när hon först börjat träna. Det hade inte varit svårt att ta död på dem, men det hade fått henne att må illa. Hon var orädd, men också känslig, och hon ogillade tanken på att döda levande varelser i onödan. Hon hade svurit att aldrig mer sikta på något levande om det inte utgjorde en direkt fara eller anföll, som vargfladdermössen som flög nära faderns fort om nätterna. Dem hade hon inget emot att ta kål på, inte minst sedan hennes lillebror Aidan fått ett bett som gjort honom sjuk i ett halvt månvarv. Dessutom var de snabbast av alla varelser som fanns att få tag på därute. Om hon kunde träffa en av dem, och särskilt på natten, då kunde hon träffa vad som helst. Hon hade tillbringat en hel natt under fullmånen med att skjuta mot dem från sin fars torn, och i gryningen efter hade hon ivrigt rusat ut och jublat över att få se mängder av vargfladdermöss på marken, fulla av hennes pilar. Byborna hade trängts omkring dem och

stirrat med häpna blickar.

Kyra tvingade sig själv att fokusera. Hon såg skottet för sitt inre öga, såg sig lyfta bågen, snabbt dra bak strängen till kinden, och släppa den utan att tveka. Det verkliga bågskyttet skedde redan innan själva skottet, så mycket visste hon. Hon hade sett många skyttar i sin egen ålder dra tillbaks strängen, bara för att tveka – och då vetat att de skulle missa. Hon tog ett djupt andetag, höjde bågen och drog och släppte strängen, allt i en enda beslutsam rörelse. Hon behövde inte ens titta upp för att veta att hon träffat sitt träd.

Kyra hörde ett gnällande läte vid fötterna och såg ned på Leo, vargen som alltid följde henne och nu gned sig mot hennes ben. Leo var en fullvuxen varg, och han räckte henne nästan till midjan. Han var lika beskyddande om henne som hon var om honom, och de var oskiljaktiga från varandra i faderns fort. Kyra kunde inte gå någonstans utan att Leo skyndade efter, och hela tiden höll hans sig vid hennes sida, om nu inte en kanin eller ekorre korsade vägen – då kunde han vara borta i timmar.

”Jag har inte glömt bort dig, pojken”, sa Kyra och satte handen i fickan och tog fram ett ben som blivit över från festen kvällen innan. Han snappade åt sig och travade glatt vidare intill.

Kyra gick vidare. Andedräkten steg i dimman framför henne och hon hängde bågen över axeln och andades i sina kalla händer. Hon gick över den vida, platta slätten och blickade ut. Härifrån såg hon hela landskapet, med Volis mjuka kullar som vanligtvis var gröna men nu klädda i snö. Det här var

provinsen med hennes fars fästning, inbäddad i kungariket Escalons nordöstra hörn. Härifrån hade Kyra fågelperspektiv över allt som försiggick i fortet, över bybor och krigare som kom och gick, över fästningsmurarna och tornen som reste sig mäktiga bland kullarna och såg ut att breda ut sig i evigheter. Volis var störst av alla fästningar på landsbygden. Några av byggnaderna var hela fyra våningar höga, och de omgavs av imponerande murar. Fortet hade ett runt torn på ena sidan. Det var ett kapell för husfolket, men för henne mest av allt ett ställe för att klättra upp och se ut över landskapet och vara för sig själv. Stenbyggnaderna omgavs också av en vallgrav som korsades av en bred väg och en bro, och utanför denna fanns fler imponerande murar, vallar och diken. Det var en plats värdig en av kungens främsta krigare – hennes far.

Fastän Volis var det sista fästet i riket innan Flammorna, åtskilliga dagsritter från Escalons huvudstad Andros, så var det hem åt många av den förre kungens största krigare. Det hade blivit ett landmärke, och dessutom hem åt de hundratals bybor och bönder som levde inom eller intill de skyddande murarna.

Kyra tittade ned på alla de små lerhus som låg inbäddade bland kullarna i utkanten av fortet. Rök steg från skorstenarna och bönder skyndade fram och åter i sina förberedelser inför vintern, och inför kvällens festligheter. Kyra visste att det faktum att byborna kände sig trygga nog att bo utanför huvudmurarna – något man inte såg på andra håll i Escalon – var ett tecken på deras stora respekt för hennes fars förmåga. De var trots allt inte

mer än en hornstöt bort från beskydd. Hennes fars mannar kunde genast kallas in.

Kyra tittade ned mot vindbryggan, som alltid packad med folk – bönder, skomakare, slaktare, smeder, och naturligtvis, krigare – alla på språng, från fortet ut till landsbygden och tillbaka igen. Innanför fästningsmurarna fanns nämligen inte bara plats för logi och träning, utan också för mängder av kullerstenstorg där köpmän samlades. Dagligen ställde de upp sina stånd och sålde sina varor, prutade och visade upp dagens fångst eller exotiska kryddor och sötsaker som handlats från andra sidan havet. På torgen kände man alltid en eller annan doft från fjärran, av något märkligt té eller av sjudande stuvning. Ibland förlorade hon sig i timmar bland allt det där. Och alldeles utanför murarna – och det var en syn som fick hjärtat att slå lite snabbare – låg Kämparporten, en cirkelrund arena med en låg stenmur där hennes fars män tränade. Hon såg upphetsat hur mannarna sprängde fram i räta linjer med hästarna och försökte träffa mål med lansarna – i sköldar som hängde från träden. Hon längtade så att det gjorde ont efter att få vara med och träna med dem.

Plötsligt hörde Kyra en röst som ropade bortifrån porthuset, en som hon kände väl igen och som fick henne att vända sig om, genast på alerten. Det var något rabalder i folkmassan, och när hon tittade närmare såg hon en grupp bryta sig lös ur trängseln och ge sig av på väg mot huvudvägen. Hon såg sin lillebror, Aidan, ledd av hennes två äldre bröder, Brandon och Braxton. Kyra stelnade till, genast på sin vakt. Det hördes tydligt på hennes

lillebror att de äldre bröderna inte hade något trevligt i tankarna.

Kyras ögon smalnade av när hon såg sina storebröder, och hon kände den gamla, välbekanta ilskan välla upp. Den fick henne att omedvetet krama hårdare om bågen. Där kom de med Aidan mellan sig, båda mer än huvudet högre än honom. De höll honom om armarna och släpade bort honom från fortet. Aidan var liten, smal och känslig – inte mer än tio år – och han såg särskilt sårbar ut sådär inklämd mellan sina bröder, båda förvuxna odjur på sjutton och arton år. Alla tre liknade de varandra, med kraftiga käkar, markerade hakor, mörkbruna ögon och vågigt, brunt hår – men Brandon och Braxton var kortklippta medan Aidans hår ännu föll ostyrigt ned över ögonen. De liknade alla varandra – men ingen liknade henne, med hennes ljusblonda hår och ljusgrå ögon. Kyra gick klädd i vävda tights, ylletunika och kappa, och hon var lång och smal och folk sa att hon var alltför blek. Hon hade begåvats med bred panna och liten näsa, slående drag som fick många män att lyfta blicken. Särskilt nu när hon närmade sig femtonårsåldern hade hon märkt hur hon fick allt fler blickar.

Det gjorde henne obekvämt. Hon gillade inte uppmärksamheten och uppfattade sig inte som vacker. Hon brydde sig inte om sitt utseende, utan om träning, ära och mod. Hellre än de nätta dragen skulle hon precis som bröderna ha liknat sin far, som hon beundrade och älskade mer än allt annat. Hon såg sig ständigt i spegeln, i hopp om att få se några av hans drag i sina ögon. Men hur hon än ansträngde sig såg hon det inte.

”Släpp mig sa jag!”, skrek Aidan, med en röst som hördes hela

vägen upp till henne.

När Kyra hörde sin lillebrors nödrop – från pojken hon tyckte så mycket om – så stod hon rak som en fura, som en lejoninna som vakade över sin unge. Även Leo stelnade till så att raggen reste sig i nacken på honom. Deras mor var borta sedan länge, och Kyra såg det som sitt ansvar att ta hand om Aidan, i stället för den mamma han aldrig haft.

Brandon och Braxton drog bryskt iväg med honom från fortet, bort på den ensliga landsvägen mot skogen. Hon såg att de försökte få honom att hålla ett spjut som var alldeles för stort för honom. Aidan hade blivit deras hackkyckling. Brandon och Braxton var översittartyper. De var starka och inte utan mod, men det var mer skryt än verklig skicklighet med dem, och de tycktes jämt och ständigt hamna i svårigheter som de inte själva kunde ta sig ur. Det gjorde henne galen.

Kyra förstod precis vad som höll på att hända. Brandon och Braxton skulle släpa med sig Aidan på en av sina jakturer. Hon lade märke till vinläglarna i deras händer och insåg att de druckit, och hon kokade inombords. Det räckte inte med att de skulle ha ihjäl något stackars djur. De skulle dessutom tvinga med sig lillebror på äventyret, trots hans protester.

Kyras instinkter tog över och hon satte sig i rörelse och sprang nedför kullen, rätt mot dem och med Leo springande intill sig.

”Du är tillräckligt gammal nu”, sa Brandon till Aidan.

”Det är hög tid att det blir karl av dig”, sa Braxton.

Kyra kastade sig utför den välbekanta backen, och det dröjde

inte länge förrän hon hunnit ikapp dem. Hon sprang ut på vägen och stannade till, mitt i deras väg. Hon stod där med Leo och drog efter andan, och bröderna stannade till och såg häpet på henne.

Aidan, märkte hon, såg lättad ut.

”Har du gått vilse?”, hånade Braxton.

”Du står i vägen”, sa Brandon. ”Gå tillbaks till dina pilar och pinnar du.”

Båda skrattade hånfullt, men hon såg bistert och oförskräckt på dem, och Leo morrade vid hennes sida.

”Ta bort det där odjuret”, sa Braxton. Han försökte låta modig, men rädslan var tydlig i rösten och hans grepp om spjutet i handen hårdnade.

”Och vart tror ni att ni ska med Aidan?”, frågade hon, med dödligt allvar i rösten och med en blick som inte vek undan.

De blev tysta, men med allt beslutsammare miner.

”Vi tar honom vart vi vill”, sa Brandon.

”Han ska på jakt och lära sig att bli en riktig man”, sa Braxton, med betoning på det sista ordet för att reta henne.

Men hon gav sig inte.

”Han är för liten”, sa hon bestämt.

Brandon blängde på henne.

”Enligt vem då?”, frågade han.

”Enligt mig.”

”Och du är hans morsa eller?”, frågade Braxton.

Kyra rodnade, kokande av ilska och önskade mer än någonsin att deras mor verkligen varit där.



”Lika mycket som du är hans pappa”, svarade hon.

Tystnaden låg tät och de stod kvar, och Kyra såg på Aidan, som tittade tillbaks med skrämda ögon.

”Aidan”, frågade hon, ”är det här något du verkligen vill?”

Aidan tittade skamset i marken. Han stod tyst och undvek hennes blickar, och Kyra visste att han var rädd för att säga något som kunde reta storebröderna.

”Nå, där ser du”, sa Brandon. ”Han har inget emot det.”

Kyra stod och kokade av frustration. Hon önskade att Aidan skulle tala för sig, men hon kunde inte tvinga honom.

”Det är oklokt av er att ta honom på jakt”, sa hon. ”Det blåser upp till storm, och snart är det mörkt. Skogen är full av faror. Om ni vill lära honom jaga får ni väl ta med honom när han blivit äldre, en annan dag.”

De blängde på henne, tydligt irriterade.

”Och vad vet du om att jaga?”, frågade Braxton. ”Vad har du jagat egentligen, annat än alla dina träd?”

”Har något av dem bitit ifrån på sistone?”, tillade Brandon.

Båda skrattade och Kyra glödde om kinderna, osäker på vad hon skulle ta sig till. Om Aidan inte sa något så var det inte mycket hon kunde göra.

”Du oroar dig för mycket, syster”, sa Brandon till sist. ”Inget kommer att hända Aidan när vi är med. Vi vill härda honom lite – inte ta död på honom. Tror du verkligen att du är ensam om att bry sig om honom?”

”Dessutom har far ögonen på oss”, sa Braxton. ”Vill du göra

honom besviken?”

Kyra såg genast upp ovanför deras axlar, och högt upp i tornet såg hon deras far stå i en välvd fönsteröppning och se på dem. Hon kände sig otroligt besviken, att han inte satte stop för alltsammans!

De försökte tränga sig förbi, men Kyra stod envist kvar i vägen. De såg ut som att de skulle till att knuffa henne åt sidan, men Leo steg emellan och morrade, vilket fick dem på andra tankar.

”Aidan”, sa hon till honom. ”Det är inte försent. Du behöver inte göra det här. Vill du följa med mig tillbaks till fortet istället?”

Hon såg forskande på honom och märkte att han fick tårar i ögonen, men hon såg också hur han plågades. Det blev tyst en lång stund och det enda som hördes var vindens ylande över snöfallet.

Till sist vred han på sig.

”Jag vill jaga”, muttrade han halvhjärtat.

Och plötsligt trängdes bröderna sig förbi med en knuff i hennes axel och med Aidan på släp. De skyndade bort längs vägen, och Kyra vände sig om och såg efter dem med en olustig känsla i magen.

Hon vände sig mot fortet igen och blickade upp mot tornet, men fadern var redan försvunnen.

Kyra såg de tre bröderna försvinna ur sikte, bort i den tilltagande stormen, på väg mot Törneskogen. Hon fick en klump i magen. Hon funderade på att gripa tag i Aidan och ta med

honom hem – men hon ville inte skämma ut honom.

Hon visste att hon borde strunta i det – men det kunde hon inte. Det var någonting i henne som inte gick med på det. Hon anade fara, särskilt som det nu var Vintermånsafton. Hon litade inte på sina bröder. Hon visste att de aldrig skulle skada Aidan, men de var oförsiktiga och alldeles för hårdhänta. Och det värsta var att de var överdrivet säkra på sina egna förmågor. Det var en dålig kombination.

Kyra stod inte ut längre. Om hennes far inte tänkte göra något åt det så skulle hon. Hon var gammal nog nu – hon behövde inte lyssna på någon annan än sig själv.

Hon gav sig småspringande av med Leo, på väg längs den ensliga stigen mot Törnskogen.

## KAPITEL TVÅ

Kyra klev in i den dystra Törnskogen. Skogen låg väster om fortet och växte så tät att man knappt kunde se mellan träden. Hon gick långsamt fram med Leo, snö och is krasade under deras fötter, och hon tittade upp. Hon var inte mer än en pyssling bland törneträden, som växte åt alla håll, till synes i all oändlighet. De var urgamla, svarta träd med knotiga grenar som liknade törntaggar och tjocka, svarta löv. Det vilade en förbannelse över det här stället, det kände hon. Inget gott kom någonsin härifrån. Hennes fars män skadades ofta när de var här på jakt, och mer än en gång hade troll som brutit sig in genom Flammorna gömt sig här och tagit platsen till bas för angrepp mot byborna.

Kyra kände kylan så snart hon kom dit. Det var mörkare här, och kallare, och fuktigare i luften. Doften av törneträden låg tung, som mulnande jord, och de väldiga stammarna skymde det lilla som återstod av dagsljuset. Kyra var på sin vakt, och rasande på sina bröder. Det var farligt att vara här om man inte kom i sällskap med en hel trupp krigare – och särskilt i skymningen. Hon ryckte till vid varje ljud. Långt på avstånd hörde hon skriet av ett djur, och hon hajade till och vände sig om och såg efter det. Men skogen var för tät och hon såg ingenting.

Men Leo morrade intill henne, och plötsligt hade han tagit upp jakten på djuret och gett sig av.

”Leo!”, ropade hon.

Men han var redan försvunnen.

Hon suckade irriterat. Så där var det jämt när något djur kom i närheten. Han skulle komma tillbaka, det visste hon – förr eller senare.

Kyra gick vidare nu på egen hand. Skogen blev allt mörkare och hon kämpade för att följa brödernas spår – när hon hörde ett skratt. Hon vaknade till, vände om i riktningen mot ljudet och sicksackade sig fram förbi de tjocka stammarna tills hon fått syn på bröderna där framme.

Kyra höll sig i bakgrunden, på ordentligt avstånd och utan att vilja bli sedd. Hon visste att Aidan skulle bli generad och bara skicka bort henne. Hon beslöt sig för att bara se på från skuggorna och se till att de inte råkade ut för något trubbel. Det var bäst för Aidan att inte bli utskämd, utan få känna sig som en karl.

En kvist bröts under fötterna på henne, och Kyra duckade, rädd för att bli avslöjad av ljudet – men hennes fulla bröder var i sin egen värld där de gick fram med snabba steg, knappt trettio meter framför henne. Ljudet dränktes av deras skratt. Hon såg på kroppsspråket att Aidan var alldeles spänd, nästan som om han skulle till att gråta. Han höll hårt i sitt spjut, som för att övertyga sig själv att han var en man. Men spjutet var alldeles för stort och han höll det i ett klumpigt grepp och kämpade under tyngden.

”Kom hit upp!”, ropade Braxton och vände sig mot Aidan som kom några meter på efterkälken.

”Vad är du så rädd för?”, sa Brendan till honom.

”Jag är inte rädd–”, envisades Aidan.

”Tyst!”, sa Brandon plötsligt, och stannade till med en hand mot Aidans bröst, för första gången med allvarlig min. Braxton stannade också, och de stod tillsammans på helspänn.

Kyra tog skydd bakom ett träd och kikade på sina bröder. De stod i kanten av en glänta och tittade rakt fram, som om de fått syn på något.

Hon kröp långsamt närmare och försökte få en bättre överblick, och när hon genat mellan två grova stammar stannade hon till, häpen efter att ha fått en glimt av vad de sett. Där, ensam i gläntan, rotade den runt efter ekollon. Ett vildsvin. Men inget vanligt vildsvin, utan ett fullkomligt monstros, svarthornat vildsvin – det största hon sett – med långa, böjda vita betar och tre långa, vassa svarta horn, ett från trynet och två från skallen. Det var nästan stort som en björn och ett sällsynt djur, känt för sin vildsinthet och för att vara snabbt som blixten. Det var ett djur man fruktade, och ett som ingen jägare hade lust att möta.

Det betydde trubbel.

Håren reste sig på Kyras armar. Hon önskade att Leo varit där, men samtidigt var hon tacksam över att han inte var det. Han skulle ha gett sig i kast med odjuret, och det var en strid hon inte visste om han kunde vinna. Hon tog ett steg fram, tog långsamt bågen från axeln samtidigt som hon instinktivt sträckte sig efter en pil. Hon försökte räkna ut hur långt vildsvinet var från pojkarna, och avståndet till henne själv – och hon insåg att resultatet av den uträkningen inte såg gott. Det stod alltför många träd i vägen för en enkel träff – och när det gällde ett djur i

den här storleken så fanns inga utrymmen för misstag. Hon visste inte om det ens var möjligt att fälla det med en pil.

Kyra såg rädslan blixtra till i sina bröders ansikten, och sedan hur Brandon och Braxton snabbt dolde den bakom masker av övermod som hon var säker på hade med drickat att göra. Båda höjde sina spjut och klev framåt. Braxton märkte att Aidan stod som fastfrusen och vände sig och grep tag i pojkens axlar och tvingade honom att gå fram han också.

”Här är din chans att bli en man”, sa Braxton. ”Om du tar död på det där vildsvinet så kommer man sjunga ditt namn i åratal.”

”Ta med huvudet hem så blir du berömd i resten av livet”, sa Brandon.

”Jag... jag är rädd”, sa Aidan.

Brandon och Braxton fnyste till och hånskrattade sedan.

”Rädd?”, sa Brandon. ”Och vad tror du att far skulle säga om det?”

Vildsvinet vaknade till och lyfte huvudet och glodde mot dem med lysande, gula ögon och drog ihop trynet i ett ilsket morrande. Det öppnade käftarna och visade upp sina huggtänder och dreglade, samtidigt som det utstötte ett vilt knorrande ända från djupet av buken. Kyra kände hur skräcken grep tag i henne, även på avstånd – och hon kunde bara gissa sig till vad Aidans måste känna.

Kyra kastade försiktigheten åt sidan och rusade fram, fast besluten att hinna fram innan det var för sent. När hon var bara några meter bakom bröderna ropade hon:

”Låt den vara!”

Skärpan i hennes röst skar genom tystnaden och hennes bröder snodde runt, uppenbart överraskade.

”Ni har haft ert lilla roliga”, fortsatte hon. ”Det räcker nu.”

Aidan såg lättad ut, men Brandon och Braxton blängde mot henne.

”Och vad har du med det att göra?”, väste Brandon som svar på tal. ”Sluta lägga dig i vad som är mansgöra.”

Vildsvinets närmade sig med allt dovare morrande, och Kyra var både rädd och arg när hon klev fram.

”Om ni är dumma nog att reta den där besten, så varsågod”, sa hon. ”Men Aidan skickar ni hit till mig.”

Brandon såg ogillande på henne.

”Aidan klarar sig fint här”, svarade han. ”Han ska just till att lära sig slåss. Eller hur Aidan?”

Aidan stod tyst, bedövad av skräck.

Kyra skulle just ta ännu ett steg och ta tag i Aidans arm när det rasslade till i gläntan. Hon såg vildsvinet närma sig långsamt och hotfullt, en klöv i taget.

”Det anfaller inte om det inte provoceras”, manade hon sina bröder. ”Låt det vara.”

Men bröderna struntade i henne och vände om och höjde sina spjut. De gick framåt i gläntan, som för att visa hur modiga de var.

”Jag siktar mot huvudet”, sa Brandon.

”Och jag mot halsen”, sa Braxton.



Vildsvinet grymtade högre, öppnade sina dreglande käftar och tog ännu ett hotfullt steg.

”Kom tillbaks!”, ropade Kyra desperat.

Men Brandon och Braxton klev fram, höjde sina spjut, och kastade plötsligt.

Kyra såg spänt hur spjuten flög genom luften och beredde sig på det värsta. Till sin förtvivlan såg hon Brandons spjut snudda ett öra, tillräckligt för att dra blod – och för att reta – medan Braxtons spjut bara seglade förbi, en halvmeter ovanför huvudet.

För första gången såg Brandon och Braxton nu rädda ut. De stod kvar med gapande munnar och fåniga miner. Kinderna som varit rosiga av vinet hade nu blivit bleka av skräck.

Vildsvinet var uppretat nu, och sänkte huvudet, grymtade fruktansvärt, och anföll plötsligt.

Kyra såg med fasa hur det kastade sig efter hennes bröder. Hon hade aldrig sett något så stort röra sig så snabbt, med språng som en hjort genom gräset.

Brandon och Braxton sprang för sina liv när den närmade sig, bort i motsatt riktning från varandra.

Medan Aidan stod ensam kvar, som rotad i marken och fastfrusen av skräck. Han stod med öppen mun och tappade långsamt greppet om spjutet som föll till marken. Kyra visste att det inte spelade någon större roll. Aidan skulle inte ha kunnat försvara sig ens om han försökt. En fullvuxen man skulle inte ha klarat det. Och vildsvinet, som om det känt det på sig, siktade in sig på Aidan.

Kyra satte sig i rörelse med bultande hjärta. Hon visste att hon bara skulle få en chans. Utan att tänka sig för rusade hon fram, med bågen framför sig och duckade mellan träden, väl medveten om att hennes enda skott måste vara perfekt. Det hade varit svårt även om vildsvinet inte rört sig, panikslagen som hon var – och nu krävdes det en perfekt träff om de överhuvudtaget skulle överleva.

”DUCKA AIDAN!”, skrek hon.

Först rörde han sig inte. Aidan stod i Kyras väg och hindrade skottet, och när hon rusade fram och höjde bågen insåg hon att hennes enda försök skulle gå förlorat om han inte flyttade på sig. Hon snavade fram genom skogen med fötterna halkande i snö och fuktig jord, och för ett ögonblick kände hon att allt var förlorat.

”AIDAN!”, skrek hon desperat igen.

Mirakulöst nog hörde han den här gången och kastade sig i sista sekund mot marken så att Kyra fick fältet fritt för sitt skott.

Hon kände tiden stanna till när vildsvinet rusade mot Aidan. Hon steg in i en främmande zon, där något som hon aldrig känt förut och som hon inte helt förstod liksom välldes upp inom henne. Världen smalnade av och blev skarpare. Hon hörde ljudet av sina egna hjärtslag, av sin andhämtning, av de frasande löven och en kråkas kraxande bland träden. Hon kände sig mer i harmoni med världen än någonsin, som om hon klivit in i en värld där hon och universum var ett.

Kyra kände hur handflatorna kittlades av en varm, stickande kraft som hon inte förstod, som om någonting främmande tagit

över hennes kropp. Det var som om hon, för ett kort ögonblick, hade blivit någon större än den hon i själva verket var, någon betydligt mäktigare.

Hon trädde in i ett tillstånd där hon inte längre tänkte, och hon tillät instinkterna och den nya kraft som flödade i kroppen att ta över. Hon placerade fötterna stadigt i marken, höjde bågen, lade en pil på strängen och sköt.

Hon visste i det ögonblick hon släppte strängen att det var ett alldeles särskilt skott. Hon behövde inte ens titta efter pilen för att förstå att den var på väg precis dit hon ville: rätt in i odjurets högra öga. Och hon sköt med sådan kraft att pilen trängde nästan en halvmeter in innan den stannade.

Besten grymtade till när benen plötsligt vek sig under kroppen och den föll huvudstupa i snön. Den gled över vad som återstod av gläntan och vred sig, fortfarande vid liv, tills den nådde ända fram till Aidan. Där, till sist, slutade den glida, bara någon decimeter ifrån honom och så nära att de nästan rörde varandra.

Den vred sig på marken, och Kyra som redan hade en ny pil på strängen klev fram, ställde sig över vildsvinet och satte ännu en pil i dess skalle. Till sist rörde den sig inte mer.

Kyra stod still i gläntan med hjärtat bultande i tystnaden, medan den kittlande känslan långsamt avtog i händerna och kraften ebbade ut. Hon undrade vad som hänt. Hade hon verkligen klarat det där skottet?

Genast kom hon att tänka på Aidan, och hon snodde runt och tog tag i honom, och han såg upp på henne som han kunde

ha gjort mot en mor. Ögonen var fyllda av rädsla, men han var oskadd. Hon kände en våg av lättnad när hon såg att han klarat sig.

Kyra vände sig och såg på sina storebröder. Båda låg kvar i gläntan och stirrade på henne, med chock – nästan vördnad – i blicken. Men hon såg också något mer i den där blicken, något som oroade henne: en misstänksamhet. Som om hon var annorlunda än dem. En främling. Det var en blick Kyra sett förr. Inte många gånger, men tillräckligt ofta för att få henne själv att undra. Hon tittade ned och såg på den döda besten, jättelik, monstuös och stel vid hennes fötter, och hon undrade hur hon, en femtonårig flicka, kunnat klara det. Det var något som övergick vanliga färdigheter med pil och båge, det visste hon. Det var något mer än en lyckträff.

Det hade alltid varit något särskilt med henne. Hon stod som bedövd och ville röra på sig, men kunde inte. Det var inte odjuret som upprört henne mest, utan blickarna från hennes bröder. Och för miljonte gången kom frågan som hon i hela sitt liv varit rädd för:

Vem var hon?

# KAPITEL TRE

Kyra följde efter sina bröder som traskade fram på vägen tillbaks mot fortet och såg hur de kämpade under tyngden av vildsvinet. Aidan gick intill henne och Leo, som återvänt från sin egen jakt, följde henne i hälarna. Brandon och Braxton fick slita med det döda djuret, som de bar mellan sig, surrat till två spjut som de lagt över axlarna. Den olustiga stämningen hade försvunnit så snart de kommit ut ur skogen och under den öppna himlen igen, och särskilt sedan de fått faderns fort i sikte igen. Brandon och Braxton återvann något av sin vanliga självsäkerhet med varje steg, och nu var de nästan sina gamla arroganta jag igen, fulla i skratt och häcklande varandra med skryt om sitt byte.

”Det var mitt spjut som snuddade”, sa Brandon till Braxton.

”Men”, sa Braxton som svar på tal, ”det var mitt spjut som fick det att vända sig mot Kyras pilar”.

Kyra hörde alltsammans och rodnade om kinderna av alla lögner. Hennes korkskallar till bröder höll redan på att övertyga sig om sin egen version av berättelsen, och nu verkade de till och med tro på den. Hon hade förväntat sig det, att de skulle skryta om sitt byte när de väl var tillbaks i faderns sal.

Det höll på att göra henne tokig. Men hon kände att det var under hennes nivå att rätta dem. Hon trodde fullt och fast på rättvisans lagar och visste att, förr eller senare, så kom sanningen alltid fram.

”Ni är lögnare”, sa Aidan, som gick bredvid henne och fortfarande var uppskakad efter händelsen. ”Ni vet att det var Kyra som dödade vildsvinet.”

Brandon gav honom en hånfull blick över axeln, som om Aidan varit en insekt.

”Och vad vet väl du om det?”, frågade han Aidan. ”Du var ju upptagen med att pissa på dig.”

Båda skrattade, som om historien blev sannare för varje steg.

”För ni två sprang ju inte livrädda där borta?”, sa Kyra till Aidans försvar när hon inte stod ut längre.

Då tystnade pojkarna. Kyra hade chansen att verkligen ge igen – men hon kände inget behov av att höja rösten. Hon gick nöjd och glad och trivdes med sig själv. Vetskapen om att hon räddat sin brors liv gav all den tillfredsställelse hon behövde.

Hon kände en liten hand på sin axel, och tittade dit och såg Aidan le tröstande mot henne, uppenbart glad och tacksam över att vara vid liv och i ett stycke. Kyra undrade om hennes äldre bröder också uppskattade vad hon gjort för dem. Trots allt, om hon inte dykt upp när hon gjorde det så skulle de också ha dödats.

Hon såg vildsvinet skumpa där framme med varje steg och grimaserade. Hon önskade att bröderna lämnat kvar det i gläntan där det hörde hemma. Det låg en förbannelse över det djuret, det hörde inte till Volis och det hörde inte hemma här. Det var ett ont varsel. Särskilt som det kom från Törnskogen, och ännu mer för att det nu var Vintermånsofton. Hon mindes ett gammalt talesätt som hon läst: skryt inte när du räddats till livet. Hon kände att

hennes bröder utmanade ödet och drog mörker in i deras hem igen. Hon kunde inte låta bli att tänka att det var ett förebud om annat ont som skulle komma.

De nådde toppen av en kulle, och därifrån hade de en vid vy över landskapet och såg fortet breda ut sig. Trots vindbyarna och det allt tätare snöfallet kände Kyra stor lättnad över att vara hemma. Rök steg från skorstenarna i landskapet och en varm och välkomnande glöd strålade från faderns fort, där eldar nu tänts för att hålla skymningen stången. Vägen blev bredare och bättre underhållen när de närmade sig bron, och de ökade på stegen och gick raskt den sista biten. Vägen var full av folk, alla ivriga inför festligheterna, trots vädret och mörkret som föll.

Kyra var knappast överraskad. Vintermånens fest var en av årets viktigaste helger, och alla var upptagna med förberedelserna. En tät folkmassa tryckte på för att komma över bron och få sina varor från försäljarna – samtidigt som lika många trängde sig ut genom portarna för att hinna hem och fira med sina familjer. Oxar drog vagnar med varor åt båda håll, samtidigt som murare slog och hamrade på ännu en ny mur som uppfördes runt fortet. Ljudet av taktfasta hammare hördes överallt, genom larmet av hundar och boskap. Kyra undrade hur de kunde arbeta i det här vädret och hur de skyddade händerna från att bli stelfrusna.

När de närmade sig bron och kom in i trängseln tittade Kyra upp, och det knöt sig i magen när hon såg flera av Lordens män, soldater som tjänade ståthållaren som utsetts av Pandesien.

De stod intill portarna, klädda i sina typiska scharlakansröda ringbrynjor. Hon kände en våg av ilska vid synen, en bitterhet som hon delade med hela sitt folk. Närvaron av Lordens män var alltid betryckande – men särskilt nu under Vintermånen, när det knappast fanns annan anledning för dem att vara där än att de ville utkräva det lilla som gick att pressa ur folket. I hennes ögon var de inte annat än asätare – översittare och rovdjur i tjänst hos de föraktliga aristokrater som tagit makten när Pandesien invaderat.

Det var den förre kungens svaghet som bar skulden. Han hade kapitulerat för dem alla. Men det spelade mindre roll nu. Nu tvingades de till sin egen vanära att foga sig efter de här männen. Det gjorde Kyra arg. Det innebar att hennes far och hans skickliga krigare, ja hela folket, inte var annat än guldkantade trälar. Hon hoppades desperat att de skulle göra revolt och kämpa för sin frihet och ta sig an det krig som deras förra kung varit rädd för. Men hon visste också att om de gjorde det så skulle de ställas inför hela Pandesiens armé. Möjligen hade de kunnat hålla stand om de inte släppt in pandesierna från första början, men nu när fienden hade satt sig fast så var möjligheterna till motstånd små.

De kom fram till bron och beblandade sig med trängseln, och folk stannade och stirrade och pekade på vildsvinet. Kyra fick en viss tillfredsställelse av att se hur bröderna svettades och pustade och stänkade under bördan. Folk vände sig och gapade när de gick förbi, och både allmoge och soldater imponerades av det väldiga djuret. Hon såg också några skrockfulla blickar,



folk som precis som hon själv undrade om det hela inte var ett dåligt förebud.

Men alla såg ändå på hennes bröder med stolthet i ögonen.

”Ett vackert byte till festen!”, ropade en bonde som ledde sina oxar bredvid dem på vägen.

Brandon och Braxton sken av stolthet.

”Den där blir mat till halva er fars hov!”, ropade en slaktare.

”Hur lyckades ni med det där?”, frågade en sadelmakare.

Bröderna utväxlade blickar och Brandon grinade till sist brett mot mannen.

”Med ett fint kast och utan fruktan”, svarade han djärvt.

”Om man aldrig tar sig ut i skogen så får man heller inte veta vad som finns”, tillade Braxton.

Några män hurrade och dunkade deras ryggar. Kyra höll motvilligt tand för tunga. Hon kände inget behov av erkännande från dessa män. Hon visste själv vad hon gjort och inte.

”Det var inte de som dödade vildsvinet!”, ropade Aidan ilsket.

”Du håller käften”, väste Brandon och vände sig om. ”Mer snack som det där så berättar jag att du pissade på dig när det anföll.”

”Men det gjorde jag inte!”, protesterade Aidan.

”Och det kommer de att tro på?”, tillade Braxton.

Brandon och Braxton skrattade, och Aidan såg mot Kyra, som för att få veta vad han skulle göra.

Hon skakade på huvudet.

Slösa inte med krafterna”, sa hon till honom. ”Sanningen

segrar till sist.”

Folkmassan blev allt tätare när de gick över bron, och när de passerade vallgraven fick de gå axel mot axel i trängseln. Kyra kände spänningen i luften, nu när det skymde och facklor tändes utmed bron och snön föll allt tätare. Hon tittade upp och hjärtat slog som alltid några slag extra när hon såg fortets stora portvalv av sten, vaktat av mängder av hennes fars män. Högst upp syntes uddarna av det väldiga portgallret av järn. De skarpa spetsarna och järnbalkarna – kraftiga nog att hålla alla fiender ute – var nu upphissade, men redo att fällas ner vid ljudet av en hornstöt. Portvalven reste sig mer än tio meter, och på toppen fanns en bred plattform som fortsatte runt om fästningsmurarna och bemannades med spejare som alltid höll ett vakande öga. Kyra hade alltid varit stolt över att Volis var en rejäl fästning. Men ännu stoltare var hon över männen därinne, hennes fars mannar och Escalons främsta krigare, de män som nu långsamt omgrupperade i Volis efter att ha varit spridda runt om i landet när kungen kapitulerade. Nu drogs de till hennes far som till en magnet. Mer än en gång hade hon sagt åt honom att han borde utropa sig till ny kung, som alla ville – men han brukade bara skaka på huvudet och säga att det inte var hans sätt att göra saker på.

När de kom närmare porten sprängde ett dussintal av hennes fars män ut på sina hästar, och folkmassan fick göra plats så att de kunde rida ut till träningsfältet, den stora, runda plats på fälten som omgavs av en låg stenmur. Kyra vände sig om och såg

med snabbare puls hur de red bort. Träningsfältet var det ställe hon älskade mest. Hon brukade gå dit och titta i timmar hur de sparrade. Hon studerade varenda rörelse därute, hur de red, hur de drog sina svärd, kastade spjut och svingade stridsgissel. Det här var män som red ut för att träna – trots mörker och snö och till och med på en helgdag – för att de inget hellre önskade än att få träna och bli bättre och hellre befann sig ute på slagfältet än på fest inne i salarna. Precis som hon. Det var hennes verkliga landsmän, tänkte hon.

En annan grupp av faderns män kom ut till fots, och när Kyra och bröderna närmade sig porten klev de åt sidan med resten av folkmassan och gjorde rum för Brandon och Braxton, som kom med vildsvinet. De visslade till av beundran och kom närmare. Det var stora och muskulösa män, huvudet högre än till och med hennes bröder, som inte heller de var små. De flesta hade stänk av grått i skäggen. De var män i trettio- och fyrtioårsåldern som sett alltför många slag och som tjänat under den gamle kungen och fått utstå vanäran av hans kapitulation. Det var män som aldrig själva skulle ha gett upp. De hade sett det mesta och det skulle mycket till för att göra intryck på dem – men de var uppenbart imponerade av vildsvinet.

”Tog ni själva död på den där?”, frågade en av dem Brandon och kom närmare och såg på bytet.

Folksamlingen tätnade och Brandon och Braxton stannade till och sög åt sig av karlarnas pris och beundran, samtidigt som de försökte dölja hur mycket de kippade efter andan.

”Det gjorde vi!”, ropade Braxton stolt.

”En svarthornad”, utbrast en annan krigare som kommit fram för att stryka med handen över djurets rygg. ”En sådan har jag inte sett sedan jag var pojke. Jag hjälpte själv till att ta död på en – men det var med ett helt jaktlag av män, och två av dem miste fingrar.”

”Vi miste inget”, ropade Braxton djärvt. ”Bara en spjutspets.”

Kyra glödde av harm när männen skrattade och beundrade bytet, samtidigt som ännu en krigare, ledaren Anvin, klev fram för att se närmare. Männen steg åt sidan av respekt och gav honom ordentligt med utrymme.

Anvin var hennes fars närmaste befälhavare och den Kyra gillade bäst av allihop. Han lydde endast under hennes far och var den som ledde alla dugliga krigare. Han var som en andra far för henne och hon hade känt honom så länge hon kunde minnas. Hon visste att han tyckte om henne och att han höll uppsikt över henne, och – vad som var ännu viktigare – han tog sig alltid tid med henne och lärde henne tekniker vid sparring med olika vapen som ingen annan gjorde. Vid mer än ett tillfälle hade han till och med låtit henne träna med männen, och det var ögonblick hon älskat. Han var hårdast av alla, men hade också det varmaste hjärtat – för dem han höll av. Men dem han inte gillade, dem var det synd om.

Anvin hade inte mycket till övers för lögner, och han var en man som alltid gick till botten med saker, oavsett hur snåriga de var. Han hade ett tränat öga, och när han nu klev fram och

granskade vildsvinet på nära håll såg Kyra hur han stannade till och såg på de två sårn från pilarna. Han hade ett sinne för detaljer, och om någon skulle inse hur det låg till så var det han.

Anvin såg närmare på sårn och granskade de små pilspetsarna som ännu satt kvar och resterna av trä, där bröderna brutit av skaften på hennes pilar. De hade brutit av dem intill spetsen, så att ingen skulle kunna se vad det egentligen var som fällt djuret. Men Anvin var inte vem som helst.

Kyra såg Anvin granska sårn, såg hur hans ögon smalnade av, och insåg att han snabbt förstått hur allt låg till. Han böjde sig ned, tog av sig handsken och tryckte fingrarna i vildsvinsögat, och drog fram den ena pilspetsen. Han höll upp den blodiga spetsen och vände sig sedan med skeptisk min mot bröderna.

”En spjutspets, sa ni?”, frågade han ogillande.

En obekväm tystnad föll över gruppen och Brandon och Braxton såg nervösa ut för första gången och vred på sig.

Anvin vände sig mot Kyra.

”Eller kanske en pilspets?”, fortsatte han, och Kyra såg kuggarna gå runt i huvudet på honom när han drog sina egna slutsatser.

Anvin klev fram till Kyra och drog fram en pil ur hennes koger och höll upp den bredvid pilspetsen i handen. De hörde ihop, det kunde alla se. Han såg stolt och menande på Kyra, och plötsligt kände hon allas ögon på sig.

”Det var ditt skott, eller hur?”, sa han, mer som ett påstående än en fråga.

Hon nickade.

”Det var det”, svarade hon kort, och älskade honom för att han gav henne erkännandet som gav henne upprättelse.

”Och det var skottet som fällde”, avgjorde han. Det var en iakttagelse och inte en fråga, och sades med hård och beslutsam röst när han såg granskande på vildsvinet.

”Några andra sår än de här två ser jag inte”, fortsatte han och drog med handen genom pälsen – tills han stannade vid örat. Han såg granskande på det, och vände sig sedan med förakt mot Brandon och Braxton. ”Om ni nu inte vill kalla spjutspetsesnuden här för ett sår, det vill säga.”

Han höll upp vildsvinets öra, och Brandon och Braxton rodnade när krigarna skrattade.

Ytterligare en av faderns män steg fram. Vidar. Han var en nära vän till Anvin, en kort och senig man i trettioårsåldern med ett tårt ansikte med ett ärr över näsan. Att döma av den tunna kroppen kunde man inte tro det, men Kyra visste bättre: Vidar var hård som sten och berömd för sin skicklighet i närstrid. Han var en av de hårdaste män hon träffat och känd för sin förmåga att vinna i brottnig mot två män dubbelt så stora som honom själv. Alltför många män hade misstagit sig på hans ringa storlek och retat honom – bara för att lära sig läxan den hårda vägen. Även han hade tagit Kyra under sina vingar och var alltid beskyddande.

”Det ser ut som att de missade”, sammanfattade Vidar, ”och som att flickan räddade dem. Vem lärde er att kasta egentligen?”

Brandon och Braxton såg allt nervösare ut. Det var uppenbart

att de tagits på bar gärning med lögn, och ingen av dem sa ett ord.

”Det är en allvarlig sak att ljuga om vad man dräpt”, sa Anvin hotfullt och vände sig mot bröderna. Ut med det nu. Er far skulle vilja att ni sa sanningen.”

Brandon och Braxton blev stående och skruvade på sig, uppenbarligen obekväma. De såg på varandra som om de tvekade om vad de skulle säga. Det var första gången Kyra kunde påminna sig att hon sett dem med tunghäfta.

Just som de skulle till att säga något skar plötsligt en främmande röst genom trängseln.

”Det spelar ingen roll vem som hade ihjäl svinet”, hördes rösten. ”Nu är det vårt.”

Kyra vände sig om med de andra, häpen över den grova och obekanta rösten – och fick en klump i magen när hon såg en grupp av Lordens män, lätt igenkännliga i sina scharlakansröda rustningar, som klev fram genom folkmassan, där byborna gick ur vägen för dem. De närmade sig vildsvinet och kastade giriga ögon mot det, och Kyra insåg hur mycket de ville ha trofén – inte för att de behövde den, utan för att förödmjuka hennes folk genom att ta detta lilla skäl till stolthet ifrån dem. Leo morrade vid hennes sida och hon lade en lugnande hand på hans nacke för att hålla honom tillbaka.

”I er herre ståthållarens namn”, sa en av Lordens män – en fetlagd soldat med låg panna, tjocka ögonbryn, stor buk och en nuna som liksom fastnat i en min av dumhet – ”tillvaratar vi detta vildsvin. Ståthållaren tackar er för er gåva på denna helgdag.”

Han gjorde ett tecken åt sina män, och de gick fram mot vildsvinet som för att ta det.

När de gjorde det klev Anvin, med Vidar vid sidan, plötsligt fram och ställde sig i vägen för dem.

En häpen tystnad sänkte sig över folksamlingen – ingen satte sig upp mot Lordens män, det var en oskriven lag. Ingen ville väcka Pandesiens vrede.

”Ingen har vad jag vet erbjudit er någon present”, sa Anvin med stål i rösten, ”eller till er herre ståthållaren.”

Folksamlingen tätnade och hundratals bybor trängde sig fram för att bevittna den spända situationen. Samtidigt backade andra undan, för att ge plats åt de två männen när spänningen i luften blev allt tätare.

Kyra kände hjärtat bulta i bröstet. Utan att hon tänkte på det kramade hon hårdare om bågen, väl medveten om att situationen kunde förvärras. Lika mycket som hon ville slåss och få sin frihet så visste hon att folket här inte hade råd att väcka ståthållarens ilska. Även om de på något mirakulöst sätt skulle lyckas besegra de pandesier som var här så hade de hela Pandesiens armé bakom sig. De kunde kalla på mängder av män, talrika som alla droppar i havet.

Men samtidigt var Kyra så stolt över Anvin för att han stod upp mot dem. Förr eller senare var någon tvungen att göra det.

Soldaten blängde bistert på Anvin.

”Vågar du trotsa din herre ståthållaren?”, frågade han.

Anvin rörde sig inte.



”Det där vildsvinet är vårt – ingen har gett det till er”, sa Anvin.

”Det var ert”, rättade soldaten. ”Men nu hör det till oss.” Han vände sig mot sina män. ”Ta med det där vildsvinet”, befallde han.

Lordens män närmade sig, men när de gjorde det klev mängder av hennes fars män fram till stöd för Anvin och Vidar, i vägen för Lordens män och med händerna på vapnen.

Stämningen var så tät att Kyra kramade om bågen tills knogarna vitnade. Och det kändes hemskt alltsammans, som om det på något vis var hon som var ansvarig för alltihop eftersom det var hon som dräpt vildsvinet. Hon anade att något hemskt höll på att hända och förbannade sina bröder för att de fört det illavarslande djuret tillbaks till byn, och särskilt till Vintermånen. Det hände alltid underliga saker den helgen. Det var märkliga tider, när de döda sades gå mellan världarna. Varför hade hennes bröder nödvändigtvis behövt provocera andemakterna så där?

Männen stod ansikte mot ansikte på randen till ett blodbad, redo att dra sina svärd, när plötsligt en befallande stämma hördes i luften, dånande genom tystnaden.

”Det är flickans byte!”, sa rösten.

Det var en hög röst, full av självförtroende. Det var en röst som krävde uppmärksamhet, och en röst som Kyra beundrade och respekterade mer än alla andra – hennes fars röst, kommendör Duncans.

Allas ögon vände mot hennes far när han kom gående, och

folkmassan vek respektfullt undan för att ge honom plats. Där stod han, som rena berget till karl – längre än de andra och med bredare axlar, yvigt brunt skägg och halvlångt, gråsprängt, brunt hår. Han hade pälsverk över axlarna, två långsvärd i bältet och ett spjut över ryggen. Hans rustning, Volis svarta, hade en drake – symbolen för deras ätt – inristad i bröstplåten. Hans vapen var nötta och slitna efter mängder av strider och han utstrålade erfarenhet. Han var en man att frukta, en man att beundra, och en man som alla visste var rättvis. Han var en man som var älskad, men ännu mer respekterad.

”Det är Kyras byte”, upprepade han, med en ogillande blick mot bröderna, och vände sig sedan och såg på Kyra, utan att bevärdiga Lordens män med en blick. ”Det är upp till henne att besluta om vad som ska ske med det.”

Kyra chockades över sin fars ord. Hon hade inte väntat sig det här. Hon hade aldrig väntat sig att han skulle lägga ett sådant ansvar i hennes händer och få henne att fatta ett så viktigt beslut. Båda visste de att det var ett beslut som inte bara gällde vildsvinet, utan ett som gällde hela folkets framtid.

Soldater på helspänn stod redo på båda sidor, alla med händerna på svärden. Hon såg hur alla ansikten vändes mot henne och väntade på hennes svar, och hon visste att hennes nästa val och hennes nästa ord skulle bli hennes viktigaste någonsin.

# KAPITEL FYRA

Merk vandrade långsamt fram på stigen, sicksackade sin väg genom Vitskogen och tänkte på sitt liv. Hans fyrtio år hade varit hårda år. Aldrig förr hade han tagit sig tiden att vandra genom en skog och beundra skönheten omkring sig. Han tittade ned på vita löv som frasade under hans fötter till taktfasta ljud av hans trästav mot den mjuka marken, och han såg upp och tog in skönheten av Aesopträden, med deras blanka vita löv och glödröda grenar som blänkte i morgonsolen. Löv föll till marken omkring honom som snö, och för första gången i livet kände han verklig frid.

Medellång och medelbygd, med svart hår och ständigt orakat ansikte, breda käkar, långa, höga kindknotor och stora svarta ögon med mörka ringar inunder – Merk såg ständigt utvakad ut, som om han inte sovit på dagar. Och det var så han alltid känt sig. Men nu. Nu äntligen kände han sig utvilad. Här i Ur, i den nordöstligaste delen av Escalon, kom ingen snö. Den milda brisen från havet som bara låg en dagsritt bort gav varmare väder och tillät blad av alla färger att frodas. Så Merk kunde resa utan annat än en kappa, eftersom det inte behövdes något skydd mot de isande vindar som i det övriga av Escalon. Han höll fortfarande på att vänja sig vid tanken på att bära en kåpa istället för rustning, en stav istället för svärd, och på att sätta staven i löven på marken istället för en dolk i sina fiender. Det var en ny känsla. Han försökte känna efter hur det var att vara den nya människa som

han längtade efter att bli. Det kändes fridfullt – men underligt. Som om han låtsades vara någon han inte var.

Merk var nämligen ingen resande, ingen munk – och inte heller någon fridens man. I blodet var han ännu en krigare. Och inte vilken krigare som helst, utan en man som kämpade efter egna regler, och som aldrig förlorat en strid. Han var en man som inte tvekat att ta kampen från torneringarnas rännarbanor till de bakgator och krogar som han älskade. Han var vad somliga kallade en legosoldat. En lönnmördare. Ett hyrsvärd. Och det fanns andra namn för honom, och vissa var till och med ännu mindre smickrande. Men Merk brydde sig lite om sådana stämplat, eller om vad människor tänkte. Det enda som spelade roll var att han var en av de bästa.

För att passa sina roller hade Merk haft många namn, och ändrat dem när andan fallit på. Han gillade inte det namn han fått av sin far – faktum var att han inte gillade sin far heller – och han hade ingen tanke på att gå genom livet med ett namn som någon annan klistrat på honom. Merk var det vanligaste av alla de namn som kom och gick, och för tillfället trivdes han med det. Han brydde sig inte om vad han blev kallad, utan bara om två ting i livet: att hans dolkspets fann den rätta platsen, och att hans uppdragsgivare betalade i nyslaget guld – och mängder av det.

Redan som ung hade Merk upptäckt sin särskilda gåva, där han var bättre än alla andra. Hans bröder, far och alla hans berömda förfäder var stolta, ädla riddare som svängde sina banér och sitt lockiga hår och vann tävlingar medan damer slängde

blommor vid deras fötter. De kunde inte gärna ha varit stoltare över sig själva än vad de var.

Merk, å andra sidan, avskydde pompan och rampljuset. I hans ögon var alla de där riddarna klumpiga och ineffektiva i sitt dödande. Han hade ingen respekt för dem. Och han hade heller inget behov av all den erkänsla, alla utmärkelser, banér och vapensköldar som riddarna längtade efter. Allt det där var för folk som saknade det enda som egentligen betydde något: förmågan att ta en mans liv, snabbt, tyst och effektivt. Det var det enda, i hans ögon, som var värt att tala om.

När han var ung och hans kamrater för små för att försvara sig själva när de blev hackade på, då hade de kommit till honom. Redan då var han känd för sin oförlikneliga skicklighet med svärdet, och han hade tagit betalt för att försvara dem. Plågoandarna hade aldrig plågat igen, eftersom Merk tagit saken till sin spets. Ryktet om hans skicklighet hade snabbt spritt sig och Merk tog mer och mer betalt, samtidigt som hans skicklighet att döda förbättrades.

Merk kunde ha blivit en riddare, en firad krigare som sina bröder. Men istället hade han valt att verka i skuggorna. Att vinna hade varit det enda som intresserat honom, den dödliga effektiviteten. Och snart hade han förstått att riddare, trots alla vackra vapen och skrymmande rustningar, inte dödade ens hälften så snabbt och effektivt som vad han gjorde själv, en ensam man med läderskjorta och vass dolk.

Minnet av en natt på en krog med sina bröder kom nu där han

vandrade och stötte staven i löven. Svärd hade dragits mot andra riddare. Hans bröder hade varit omringade och i underläge, och när de flådiga riddarna hållit på ceremonin så hade Merk inte tvekat. Han hade kastat sig genom gränden med dolken och skurit halsen av männen, innan de ens hunnit dra sina svärd.

Bröderna borde ha tackat honom för sina liv – men istället hade de tagit avstånd från honom. Han skrämde dem, och de såg ner på honom. Det var tacken han fick, och det var ett svek som sved mer än Merk kunde känna. Det fick klyftan mellan dem att vidgas. All ridderlighet, all ädelhet – allt var självrättfärdigt hyckleri i hans ögon. De kunde gå därifrån i sina skinande rustningar och se ner på honom. Men om det inte varit för hans dolk så hade de alla legat döda kvar i gränden.

Merk vandrade vidare, suckade och försökte släppa taget om det förflutna. När han tänkte på det förstod han inte själv var hans talanger kom ifrån. Kanske var det hans snabbhet och smidighet, att han hade så kvicka händer och handleder, att han hade en särskild talang för att hitta människokroppens dödliga punkter, kanske att han aldrig tvekade inför att ta saken till sin spets och sätta det där sista hugget som andra män fruktade, kanske att han aldrig behövde två hugg, eller att han kunde improvisera och döda med vilket föremål som helst – en gåspenna, en hammare, ett gammalt vedträ. Han var smartare än andra, mer anpassningsbar och snabbare på fötterna. Det var en dödlig kombination.

Under hans uppväxt hade alla stolta riddare tagit avstånd från

honom och till och med hånat honom i viskningar (för ingen vågade håna honom rätt upp i ansiktet). Men nu, när de åldrats och tappat sina krafter samtidigt som hans eget rykte spridits, så var det han som fick uppdrag av kungarna, medan de föll i glömska. För vad hans bröder aldrig förstått var att det inte var ridderligheten som gjorde kungarna till kungar. Det var snarare det grymma, nakna våldet, fruktan, förintelsen av fienderna, en i taget. Det där ohyggliga mördandet som ingen annan ville åta sig – det var det som skapade kungar. Och det var honom de vände sig till när de ville ha de där verkliga kungagärningarna utförda.

För varje stöt med staven i marken mindes han ett av sina offer. Kungens svåraste motståndare hade han dräpt. Inte med gift – för det hyrde man enklare lönnmördare, apotekare och förförerskor. Dråpet på de svåraste fienderna måste framstå som tydliga markeringar, och för det behövde de honom. Det skulle gärna vara något fruktansvärt, och något för alla att se: en dolk i ögat eller en kropp i stycken på ett torg eller hängande från ett fönster. Något som alla själva kunde se när solen gick upp på morgonen, så att alla fick häpna över att någon satt sig upp mot kungen.

När gamle kung Tarnis hade kapitulerat så hade riket lagts öppet för Pandesien, och för första gången i sitt liv hade Merk tappat lusten. Utan en kung att tjäna hade han känt att han flöt fritt utan mening. Något som länge rört sig inom honom hade kommit upp till ytan, och av skäl som han inte själv förstod så började han tänka över sitt liv. Hela sitt liv hade han bara tänkt

på döden, och på att ta liv. Det hade blivit lätt – för lätt. Men nu höll något inom honom på att ändras, som om han knappt kände marken under fötterna längre. Han hade alltid vetat, av egen erfarenhet, hur känsligt livet var och hur lätt det kunde ryckas bort, men nu hade han börjat fundera över hur man bevarade det. Livet var så känsligt. Var det inte en större utmaning att bevara det än att ta det?

Och mot sin egen vilja hade han börjat undra: vad var det för något egentligen, det som han tog ifrån andra?

Merk visste inte vad det var som satt igång alla tankar. Men det fick honom att känna sig obekvämt. Något hade kommit upp till ytan inom honom, ett illamående, ett äckel inför allt dödande – han hade utvecklat en lika stor avsky inför det som han en gång glatt sig åt. Han önskade att han kunde peka ut vad det var som satt igång alltsammans – till exempel mordet på någon viss person – men det var inget sådant. Det hade bara kommit över honom, utan orsak. Och det var det allra mest störande.

Till skillnad från andra legosoldater så hade Merk bara åtagit sig uppdrag han trott på. Det var först senare i livet, när han hade blivit alltför skicklig och summorna han erbjudits alltför stora, som han börjat arbeta i gråzonen och tagit betalt för att dräpa även de som inte nödvändigtvis gjort något ont, och de som kanske inte gjort något alls. Och det var det som störde honom.

Merk hade fått en lika stark vilja att göra allt ogjort, att bevisa för andra att han kunde förändras. Han ville sudda ut sitt förflutna, ta tillbaks allt han gjort och göra bot. Han hade svurit



en ed för sig själv att aldrig mer dräpa, att aldrig igen lyfta ett finger mot en levande varelse, att bli en bättre människa. Och det var det som fört honom till den skogsstig där han nu gick och satte sin stav i marken.

Merk såg stigen klättra framför sig och sedan gå ned i en sänka som lyste av vita löv, och han blickade mot horisonten igen på spaning efter Urs torn. Fortfarande ingen skymt av det. Han visste att stigen förr eller senare skulle föra honom dit, till målet för den pilgrimsvandring som pockat på honom i månader. Redan som barn hade han fångats av berättelserna om Våktarna, den hemlighetsfulla orden av riddarmunkar, delvis män men delvis också något annat, vars plikt det var att bo i de två tornen – Urs torn i nordväst och Kos torn i sydöst – och där vaka över rikets heligaste relik: Eldssvärdet. Enligt legenden var det Eldssvärdet som höll Flammorna vid liv. Ingen visste med säkerhet i vilket av tornen som svärdet bevarades. Det var en hemlighet för alla utom de allra äldsta av Våktarna. Om det någonsin skulle flyttas eller stjälas så skulle Flammorna förgås för alltid – och det skulle lämna Escalon öppet för anfall.

Att vakta tornen uppfattades som ett kall, en helig och ärofull plikt – om man väl accepterats av Våktarna. Merk hade alltid drömt om Våktarna som pojke. Han hade gått till sängs om kvällarna och undrat hur det skulle vara att bli en av dem. Han ville förlora sig själv i ensamheten, i tjänsten, i självreflektion, och han visste att det inte fanns någon bättre möjlighet än att bli en av Våktarna. Merk kände sig redo för det. Han hade ersatt

ringbrynjan med läder, svärdet med en stav, och för första gången hade han levt ett helt månvarv utan att dräpa eller skada en enda själ. Han började må bra.

Merk kom upp till toppen av en liten kulle och blickade hoppfullt ut, som han redan gjort i flera dagar, med tanken att han just härifrån skulle få se Urs torn i horisonten. Men det fanns inget att se – bara mer skog, så långt ögat nådde. Men ändå visste han att han närmade sig – efter så många dagars vandring kunde tornet inte vara långt borta nu.

Merk fortsatte nedför slänten på stigen. Skogen blev allt tätare i dalgången, tills han kom till botten där ett stort träd hade fällt och låg och blockerade stigen. Han stannade till och såg beundrande på den grova stammen och överlade hur han på bästa sätt skulle ta sig runt.

”Längre än så kommer du inte”, hördes en illasinnad röst.

Merk kände genast igen det hotfulla tonfallet i rösten. Han visste allt om den, och han behövde inte ens vända sig om för att veta vad som skulle komma därefter. Överallt omkring sig hörde han löv som prasslade på marken, och fram ur skogen trädde ansikten som passade till rösten: banditer, den ene råkare än den andre. Det var ansikten till män som dödade utan skäl. Tjuvars och mördares ansikten, män som livnärde sig på att utpressa de svaga med slumpmässigt, meningslöst våld. I Merks ögon var det män som hörde till den allra lägsta sorten.

Merk såg att han var omringad och att han gått i en fälla. Han såg sig snabbt omkring utan att visa det – hans gamla instinkter

gick igång – och han räknade till åtta män. Alla höll de i dolkar och var klädda i trasor, med skitiga ansikten, händer och naglar. De var orakade, med något desperat i blicken som visade att de inte ätit på dagar. Och de var uttråkade.

Merk kände spänningen när skurkarnas ledare närmade sig. Men inte för att han var rädd för honom. Merk kunde dräpa honom – han kunde dräpa dem allesammans – utan att ens blinka, om han så önskade. Anspänningen kom snarare av möjligheten att han skulle tvingas till våld. Han var fast besluten att hålla sin ed, oavsett vad det skulle kosta.

”Och vad har vi här då?”, frågade en av dem, som cirklade runt Merk och kom närmare.

”Ser ut som en munk”, sa en annan med hånfull röst. ”Men de där stövlarna passar inte till det.”

”Kanske är det en munk som tror att han är en soldat”, skrattade en.

Alla bröt ut i skratt, och en av dem, en tölptiktig karl i fyrtioårsåldern som saknade en framtand, böjde sig fram med dålig andedräkt och petade Merk på axeln. Den gamle Merk skulle ha dräpt den man som kom ens hälften så nära.

Men den nye Merk hade bestämt sig för att bli en bättre människa och höja sig över allt våld – även när det tycktes följa honom. Han blundade och andades djupt och tvingade sig att behålla lugnet.

Hänfall inte till våld, sa han om och om igen till sig själv.

”Vad håller munken på med?”, undrade en av dem. ”Ber han?”

Alla gapskrattade igen.

”Din gud kommer inte att hjälpa dig, gosse!”, ropade en annan.

Merk öppnade ögonen igen och såg tillbaks på idioten.

”Jag har ingen önskan att skada er”, sa han lugnt.

Alla flabbade igen, och ännu högre än förr, och Merk insåg att hålla sig lugn och inte reagera med våld, var det svåraste han någonsin gjort.

”Det var tur för oss det!”, svarade en av dem.

Alla skrattade, och så tystnade de när ledaren klev fram och ställde sig ansikte mot ansikte med Merk.

”Men tänk om”, sa denne med allvar i rösten, och så nära att Merk kunde känna hans dåliga andedräkt, ”tänk om det är vi som vill skada dig?”

En man klev upp bakom Merk och slog en kraftig arm runt hans hals och kramade åt. Merk flämtade till och kände hur han höll på att kvävas. Greppet var hårt nog för att vara smärtsamt, men inte tillräckligt för att hindra all luft. Hans omedelbara reflex var att sträcka sig och dräpa mannen. Det skulle vara lätt. Han kände till den nervpunkt i underarmen som han kunde trycka på för att få mannen att släppa. Men han tvingade sig att låta bli.

Låt dem gå, sa han till sig själv. Vägen till ödmjukhet måste börja någonstans.

Merk vände sig mot ledaren.

”Ta vad ni vill av mina tillhörigheter”, sa han flämtande. ”Ta

det och ge er av.”

En av dem klev fram och rotade runt midjan på Merk med giriga händer, på jakt efter de få ägodelar han hade kvar i livet. Till sist drog de fram hans välanvända silverdolk, hans favoritvapen. Men hur smärtsamt det än var så reagerade Merk inte på det.

Låt den fara, sa han till sig själv.

”Men vad har vi här?”, undrade en av rövorna. ”En dolk?”

Han såg bistert på Merk.

”Vad ska en sprätt till munk som du med en dolk?”, frågade en.

”Vad har du för dig egentligen gosse, ristar i trän?”, undrade en annan.

Alla skrattade rått och Merk gnisslade tänder och undrade hur mycket mer han kunde stå ut med.

Mannen som tagit dolken stannade till, såg ner på Merks handled och ryckte upp hans ärm. Merk stålsatte sig, medveten om att de sett den.

”Vad är det här?”, frågade tjuven och grep tag i hans handled och höll upp den för granskning.

”Det ser ut som en räv”, sa en.

”Varför har munken en rävtatuering?”, undrade en annan.

Ytterligare en man klev fram – en lång, mager, rödhårig karl – och tog tag i handleden och såg forskande på den. Han släppte den och såg med vaksamma ögon på Merk.

”Det där är ingen räv din idiot”, sa han till sina män. ”Det är

en varg. Det är Kungsmännens märke – en legosoldats.”

Merk kände hur han rodnade och insåg att alla stirrade på hans tatuering. Han ville inte bli avslöjad. Tjuvarna stod tysta och stirrade, och för första gången skymtade Merk tveksamhet i deras ansikten.

”Det där är dråparnas orden”, sa en av dem och såg på honom. ”Hur fick du det där märket, gosse?”

”Förmodligen gav han det till sig själv”, svarade en annan. ”Vägarna blir säkrare så.”

Ledaren nickade till sin man, som lossade greppet om Merks hals, och han drog in några djupa, lättade andetag. Men ledaren drog fram en kniv och höll den mot Merks hals, och han undrade om han skulle dö där, på den där dagen och platsen. Han undrade om det var straffet för allt hans eget dödande. Han undrade om han var redo att dö.

”Svara honom”, morrade ledaren. ”Gav du dig själv den där tatueringen, gosse? Det sägs att man måste ha dräpt hundra män för att få det där märket.”

Merk andades och i tystnaden som följde tänkte han på vad han skulle säga. Till sist suckade han.

”Tusen”, sa han.

Ledaren blinkade förvirrat.

”Vaddå?”, frågade han.

”Tusen män”, förklarade Merk. ”Det är vad som ska till för att få den där tatueringen. Och jag fick den av kung Tarnis själv.”

Alla stirrade chockat på honom, och en djup tystnad föll över

skogen, så tät att Merk kunde höra insekternas knarranden. Han undrade vad som skulle ske därnäst.

En av dem började skratta hysteriskt – och de andra stämde in. De skrattade så att de skrek och tyckte uppenbarligen att det var det roligaste de hört.

”Den var bra du gosse”, sa en av dem. ”Du är en lika god lögnare som munk du.”

Ledaren tryckte dolken hårdare mot halsen på honom, tillräckligt för att börja dra blod.

”Jag sa att du skulle ge mig ett svar”, upprepade han. ”Ett riktigt svar. Eller vill du dö här och nu gosse?”

Merk stod kvar och kände på smärtan och tänkte på frågan – han tänkte verkligen på den. Ville han dö? Det var en bra fråga, och en som var svårare än skurken själv förstod. När han tänkte efter, när han verkligen tänkte på det, så insåg han att en del av honom verkligen önskade dö. Han var trött på livet. Dödstrött.

Men när han tänkte mer på saken så insåg han att han när allt kom omkring inte var redo att dö. Inte nu. Inte när han var redo att börja om på nytt. Inte när han just börjat njuta av livet. Han ville få en chans att förändras. Han ville få en chans att tjäna i tornet, att bli en av Våktarna.

”Nej, det vill jag faktiskt inte”, svarade han.

Till sist såg han sin tillfångatagare rätt i ögonen, samtidigt som beslutsamheten växte i honom.

”Och därför”, fortsatte han, ”så ger jag er en chans att låta mig gå, innan jag dräper er alla.”

Alla såg chockat på honom, tills ledaren gjorde en bister min och satte sig i rörelse. Merk kände eggen skära in i sin hals, och samtidigt hur något inom honom tog över kontrollen. Det var den professionella delen av honom, den som han tränat hela livet. Den del som inte stod ut längre. Det innebar att han bröt sin ed – men han brydde sig inte längre.

Den gamle Merk kom rusande tillbaks, så snabbt som om han aldrig varit borta – och inom bara ett ögonblick var han en dräpare igen.

Merk fokuserade och såg motståndarnas alla rörelser, minsta ryckning och nervknut och alla känsliga punkter. Lusten att döda tog över. Den kom som en gammal vän, och Merk lät det ske.

Med en blixtsnabb rörelse grep han tag i ledarens handled och grävde in ett finger i en nervknut, ryckte till tills den brast. Dolken föll från handen, och han fångade den i fallet och skar med en enda lång rörelse halsen av mannen, från öra till öra.

Ledaren stirrade tillbaks med ett häpet uttryck och sjönk ihop till marken, död.

Merk vände sig mot de andra. De stirrade som bedövade på honom med munnarna öppna.

Nu var det Merks tur att le, och han såg på dem och njöt i fulla drag av vad som skulle hända.

”Ibland, gossar”, sa han, ”Ibland jävlas man helt enkelt med fel person.”



# KAPITEL FEM

Kyra stod mitt i trängseln på bron och kände allas ögon på sig. Alla väntade på hennes beslut om vad som skulle göras med vildsvinet. Hon rodnade om kinderna och tyckte inte om att bli centrum för all uppmärksamhet. Men hon älskade sin far för att han gett henne den erkänslan, och hon var stolt över att han lagt beslutet i hennes händer.

Men samtidigt kände hon också vilket tungt ansvar det innebar. Hon visste att vad hon än beslöt sig för så skulle det påverka folkets framtid. Hur mycket hon än avskydde pandesierna så hade hon ingen lust att kasta in sitt folk i ett krig som de inte kunde vinna. Men hon ville inte heller ge med sig, göra Lordens män ännu djärvare och bringa vanära över sitt folk genom att få dem att framstå som svaga, särskilt som Anvin och de andra visat sådant mod och stått upp för saken.

Hon insåg hur klokt det var av hennes far. Att sätta beslutet i hennes händer innebar att flytta det från Lordens män, och det beslutet i sig räddade ansiktet på dem. Hon insåg också att han lagt beslutet i hennes händer av en anledning: han förstod att situationen krävde en utomstående röst för att alla sidor skulle kunna rädda ansiktet – och han hade valt henne för att det varit enklast, och för att han visste att hon skulle vara en medlande röst snarare än en dumdristig. Ju längre hon tänkte på det, desto mer insåg hon varför han valt henne: inte för att starta krig – för

det hade han lika gärna kunnat välja Anvin – utan för att få sitt folk ut ur ett.

Hon fattade ett beslut.

”Det vilar en förbannelse över odjuret”, sa hon avvisande. ”Det dödade nästan mina bröder. Och det kom från Törnskogen och dräptes på Vintermånasfton, en dag då vi är förbjudna att jaga. Det var ett misstag att ens bära det till våra portar – bättre hade det varit att lämna det kvar att ruttna i skogen, där det hör hemma.”

Hon vände sig hånfullt mot Lordens män.

”Ta det ni till er herre ståthållaren”, sa hon med ett leende. ”Då gör ni oss en tjänst.”

Lordens män flackade med blickarna från henne till djuret, och minerna förvreds i deras ansikten. Nu såg de ut att ha bitit i någonting ruttet, något de inte längre ville ha.

Kyra såg Anvin och de andra se uppskattande och med tacksamhet på henne – och det gällde i ännu högre grad hennes far. Hon hade klarat det – hon hade räddat ansiktet på sitt folk, och räddat dem från ett krig – och samtidigt fått in ett litet stick mot Pandesien.

Hennes bröder släppte vildsvinet i marken, och det föll med en duns i snön. De tog några steg bakåt, ödmjukade och uppenbart med värk i axlarna.

Nu vändes allas ögon mot Lordens män, som stod kvar och inte visste vad de skulle göra. Det var uppenbart att Kyras ord träffat en nerv, för nu såg de på djuret som om det var något

skämt som släpats upp ur jordens innanmäten, och de tycktes ha tappat allt intresse för det.

Efter en lång tystnad gav deras befäl till sist tecken åt sina män att plocka upp djuret, och så vände han om och marscherade iväg med bister min, tydligt irriterad och väl medveten om att han överlistats.

Folksamlingen löstes upp och spänningen avtog och ersattes av lättnad. Flera av hennes fars män kom fram för att visa sin uppskattning och lade händerna på hennes axel.

”Bra gjort”, sa Anvin, och såg uppskattande på henne. ”Du blir en bra härskare en dag.”

Byborna återgick till sitt, och det blev liv och rörelse igen och den spända stämningen försvann och Kyra vände sig om för att söka sin fars ögon. Hon märkte att han såg tillbaks på henne och att han inte stod mer än någon meter bort. Inför sina mannar var han alltid reserverad mot henne, och den här gången var inget undantag – hans min var uttryckslös, men han nickade lätt, och hon visste att den nickan visade uppskattning.

Kyra tittade bort och såg Anvin och Vidar ta tag i sina spjut för att gå vidare, och hon kände pulsen slå snabbare.

”Får jag följa med?”, frågade hon Anvin, eftersom hon visste att de var på väg mot träningsfältet med resten av faderns män.

Anvin såg nervöst mot hennes fars håll, medveten om att han skulle misstycka.

”Snön faller allt tätare”, svarade han till sist med tvekan i rösten. ”Och det börjar bli mörkt.”

”Men det hindrar ju inte er”, protesterade Kyra.

Han grinade brett.

”Nej, det gör det ju inte”, erkände han.

Anvin blickade bort mot hennes far igen, och hon vände sig om och såg honom skaka på huvudet innan han vände sig för att gå in igen.

Anvin suckade.

”De förbereder en verklig fest till kvällen”, sa han. ”Det är bäst att du går in.”

Kyra kunde själv känna doften – luften var tung av fint kött över elden – och hon såg bröderna vända om och gå in, tillsammans med mängder av bybor som nu skyndade för att förbereda festligheterna.

Men Kyra vände sig bort och kastade längtansfulla blickar ut mot träningsfälten.

”Maten kan vänta”, sa hon. ”Men det kan inte träningen. Låt mig få följa med.”

Vidar log och skakade på huvudet.

”Är du säker på att du är en flicka, och inte en krigare?”, frågade han.

”Kan jag inte vara både och?”, svarade hon.

Anvin gav ifrån sig en lång suck, och skakade på huvudet.

”Din far skulle flå mig levande”, sa han.

Men så nickade han till sist.

”Du tar visst inte ett nej”, slog han fast, ”och det är mer hjärta i dig än i hälften av mina mannar. Och det skadar väl inte om

vi blir en till.”

\*

Kyra sprang över det snötäckta landskapet, i spåren av Anvin, Vidar och flera andra av faderns män, och med Leo som vanligt vid sidan. Snön föll allt tätare, men hon brydde sig inte. Hon kände sig lika fri och upprymd som alltid när hon passerade Kämparporten, det låga portvalv som ledde genom muren in till träningsfältet. Hon drog djupt efter andan när hon sprang ut på den plats hon gillade bäst i världen, där de mjuka kullarna nu var täckta av snö och omgivna av en oregelbunden stenmur med några hundra meters diameter. Hon tyckte att allt såg ut precis som det skulle när hon blickade ut över alla män som tränade och red till häst med lans och siktade mot avlägsna mål. I hennes ögon var det meningen med livet.

Träningsfältet var avsett för faderns mannar. Kvinnor var inte tillåtna, och det var heller inte pojkar som ännu inte fyllt arton, och inte bjudits in. Brandon och Braxton väntade otåligt varenda dag på att bjudas in – men Kyra misstänkte att det aldrig skulle hända. Kämparporten var avsedd för redbara, härdade krigare, och inte för skrytmånsar som hennes bröder.

Kyra sprang över fälten. Här var hon lyckligare och mer levande än någon annanstans. Energin där innanför murarna var påtaglig och det var fullt av hennes fars bästa krigare, alla med något olika rustningar och härkomst från olika delar av Escalon, alla män som med tiden sökt sig hit till fortet. Där fanns män från södern, från Thebus och Leptis, från rikets mitt och

då särskilt huvudstaden Andros, men även från bergen i Kos, västerlänningar från Ur, flodkarlar från Thusis och alla män från grannskapen i Esephus. Där fanns också män från Irsjön, och de som kommit hela vägen från Eviga fallen. Alla bar olika färger och rustningar och använde olika typer av vapen. Alla var de män av Escalon, men var och en representerade sin egen trakt. Det var en bländande uppvisning av kraft.

Hennes far var den förre kungens förkämpe och en man som bemöttes med stor respekt. I dessa tider och detta splittrade kungadöme var han den ende som folk kunde samlas kring. Faktum var att när den gamle kungen beslutat sig för att de skulle lägga ned sina vapen utan strid så hade folket uppmanat hennes far att ta tronen och leda striden vidare. Med tiden hade de främsta av den gamle kungens krigare sökt sig till honom, och nu växte styrkorna dagligen, så att Volis fått en här som snart gick upp mot huvudstadens. Kanske var det därför, tänkte Kyra, som Lordens män kände ett sådant behov av att de förödmjuka dem.

På andra håll i Escalon tillät Pandesiens ståthållare knappast riddare att samlas eller liknande friheter, av rädsla för uppror. Men här i Volis var det annorlunda. Här hade pandesierna inget annat val. De var tvungna att tillåta det eftersom man behövde så dugliga män som möjligt för att hålla vakt vid Flammorna.

Kyra vände sig och tittade bort, bortom murarna och bortom de mjuka kullarna. Långt borta vid horisonten så gick det precis att se den, till och med genom snöfallet: den där svaga glöden från Flammorna. Det var eldväggen som skyddade Escalons gräns

mot öster, Flammorna, en femton meter bred och skyhög mur av eld som brann lika klart som alltid där borta och lyste upp i natten. Man såg hur den sträckte sig utmed horisonten, allt tydligare ju mörkare det blev. Flammorna sträckte sig i nästan åtta mil, och de var det enda som stod mellan Escalon och det folk av vilda troll som levde i öster.

Men trots den så bröt sig troll igenom och skapade kaos och förödelse, och om det inte varit för Vaktposterna, hennes fars modiga män som höll Flammorna vid liv, så skulle Escalon inte ha varit mer än ett land av slavar åt trollen. Trollen fruktade vatten och kunde därför bara anfalla Escalon landvägen, och Flammorna var det enda som höll dem stängna. Vaktposterna gjorde sina skift och patrullerade, och de behövdes av Pandesien. Även andra fanns utposterade vid Flammorna – inkallade, slavar och förbrytare – men hennes fars män, Vaktposterna, var de enda verkliga soldaterna bland dem, och de enda som visste hur man höll Flammorna vid liv.

I utbyte tillät Pandesien att Volis män fick behålla vissa små friheter, som fortet och träningsfälten, riktiga vapen – alltsammans små smakprov på den frihet som fick dem att fortsatt känna sig som fria krigare, även om det var en illusion. De var inga fria män, och det visste de. De levde dagligen med en obekväm blandning av frihet och slaveri som ingen i längden kunde uthärda.

Men här innanför Kämparporten var männen åtminstone fria som förr att vara krigare och tävla och träna och förbättra

sina färdigheter. De representerade det bästa av Escalon, bättre krigare än några Pandesien kunde erbjuda. Alla var veteraner från Flammorna och gick på skift där, bara en dagsritt bort. Kyra önskade inget hellre än att bli en av dem, att visa sig värdig och utposteras vid Flammorna för att kämpa mot de troll som bröt sig igenom och skydda sitt land från invasion.

Naturligtvis visste hon att det aldrig skulle tillåtas. Hon var för ung för att väljas – och hon var flicka. Det fanns inga andra flickor i leden, och även om det funnits det så skulle hon aldrig få tillåtelse av sin far. Även mannarna hade sett henne som ett barn när hon först börjat komma dit för några år sedan, och de hade roats av hennes närvaro när hon satt som åskådare och tittade på. Men när männen väl gått hem så hade hon stannat kvar, ensam, och tränat dag och natt på de tomma fälten med deras vapen och måltavlor. De hade förvånats över att komma dagen efter och se nya märken på sina mål – och ännu mer över att de var mitt i prick. Men med tiden hade de vant sig.

Kyra började få deras respekt, och särskilt efter de sällsynta tillfällen då de lät henne delta. Nu, efter två år, visste alla att hon kunde träffa mål som de flesta av dem inte klarade – och nu hade toleransen förbytt till något annat: respekt. Men naturligtvis, till skillnad från de andra männen så hade hon aldrig kämpat i någon verklig strid, aldrig dräpt någon man eller stått vakt vid Flammorna eller mött ett troll i strid. Hon kunde inte svinga vare sig svärd, stridsyxor eller hillebard, och inte brottas som männen. Hon kom inte i närheten av deras fysiska styrka,



och det var något hon sörjde djupt.

Men Kyra hade i alla fall upptäckt en begåvning för två typer av vapen – bågen och trästaven – och med dem i händerna blev hon en formidabel motståndare, trots sin ringa storlek och sitt kön. Att använda bågen hade kommit naturligt för henne, medan färdigheten med staven kommit mer av en slump, många månar tidigare, när hon inte klarat av att ens lyfta ett tvåhandssvärd. Den gången hade männen skrattat åt hennes oförmåga att svinga svärdet och en av dem hade kastat till henne en stav, mest på ren elakhet.

”Få se om du kan lyfta den här pinnen istället!”, hade han ropat, och alla hade skrattat gott. Kyra skulle aldrig glömma skammen i det ögonblicket.

Till en början hade faderns män sett staven mest som ett skämt. För dessa djärva män, som bar tvåhandssvärd, hackor och hillebarder som klöv träd med ett enda hugg, så var staven trots allt bara ett träningsvapen. De såg hennes träkäpp som en leksak, vilket minskade deras respekt för henne.

Men hon hade gjort skämtet till ett verktyg för hämnd och till ett fruktat vapen. Nu var staven ett vapen som till och med många av faderns män hade svårt att försvara sig mot. Kyra hade förvånats över hur lätt den vägt i hennes händer, och ännu mer över sin naturliga fallenhet med den – att hon var så snabb att hon ofta slagit till redan innan soldaterna lyft sina svärd. Mer än en av de män hon sparrats mot hade slagits gul och blå av staven, och med ett slag i taget hade hon kämpat sig till deras respekt.

Kyra hade ägnat långa nätter i ensamhet till träning där hon lärt sig att bemästra tekniker som fick männen att häpna och som de inte helt förstod. De hade börjat intressera sig för hennes stav, och hon hade lärt dem. Kyra menade att bågen och staven kompletterade varandra, och att båda var lika nödvändiga. pilbågen för strid på distans och staven i närstrid.

Kyra hade också upptäckt att hon hade en annan begåvning som männen saknade: hon var snabb. Hon var som en mört i ett hav fullt av hajar, och även om de äldre männen var urstarka så kunde Kyra dansa runt dem, med språng genom luften och till och med volta över dem och landa med en perfekt kullerbytta – eller på fötterna. Och smidigheten och tekniken med staven var en dödlig kombination.

”Vad gör hon här”, hördes en barsk stämma.

Kyra stod vid sidan av träningsfälten, bredvid Anvin och Vidar, och hörde hästar som närmade sig och vände sig om. Hon såg Maltren rida fram, omgiven av några soldatkamrater. Han andades tungt och höll fortfarande svärdet i handen, just tillbaks från träning på fälten. Han såg föraktfullt ner på henne, och hon kände hur det knöt sig i magen. Av alla faderns män var det bara Maltren som ogillade henne. Av någon anledning avskydde han henne, redan från första gången de setts.

Maltren satt till häst, och det såg ut att koka av ilska i hans fula ansikte med dess platta näsa. Han var en man som älskade att hata, och i Kyra tycktes han ha hittat en bra måltavla för sitt hat. Han hade alltid motsatt sig hennes närvaro på fälten, förmodligen

för att hon var flicka.

”Du borde vara där borta i din fars fort, flicka”, sa han, ”och ordna för festen med alla andra okunniga småflickor.”

Leo, stod intill henne och morrade upp mot Maltren, och Kyra fick lägga en lugnande hand på hans huvud.

”Och varför tillåts den där vargen att hålla till på träningsfälten”, tillade Maltren.

Anvin och Vidar gav Maltren bistra blickar. De var på hennes sida, och Kyra lät sig inte rubbas, utan log, väl medveten om att hon var under deras beskydd och att han inte kunde tvinga henne att gå därifrån.

”Kanske borde du återgå till din träning istället”, sa hon med hån i rösten, ”istället för att bekymra dig om hur en okunnig småflicka kommer och går.”

Maltren rodnade om kinderna, oförmögen att ge svar på tal. Han vände om, redo att storma iväg, men inte utan ett sista hugg mot henne.

”Idag är det spjut som gäller”, sa han. ”Du gör klokast i att hålla dig ur vägen när riktiga män kastar riktiga vapen.”

Han vände om och red iväg med de andra, och när hon såg honom försvinna kände hon hur glädjen över att vara här solkades av hans närvaro.

Anvin gav henne en tröstande blick och lade en hand på hennes axel.

”Det är det första man lär sig som krigare”, sa han. ”Man lär sig att leva med dem som hatar en. Oavsett vad man tycker om

det, en dag så står man sida vid sida med dem i strid och är beroende av varandra. Ofta kommer de värsta motståndarna inte utifrån, utan är inre fiender.”

”Och det är också sant att de som inte kan slåss låter käften gå istället”, hördes en röst.

Kyra vände sig om och fick se Arthfael närma sig med ett grin, som vanligt snabbt att ta hennes sida. Precis som Anvin och Vidar var Arthfael en hård krigare, lång, skallig och med ett svart, styvt skägg, och han hade alltid varit svag för henne. Han var en av de bästa svärdskamparna och sällan besegrad, och han ställde alltid upp för henne. Det kändes bra att vara i hans sällskap.

”Det är bara prat”, fortsatte Arthfael. ”Om Maltren var en bättre krigare så skulle han ägna sig mer åt sig själv och mindre åt andra.”

Anvin, Vidar och Arthfael satt upp till häst och gav sig av med de andra, och Kyra stod kvar och såg efter dem och tänkte. Varför var vissa människor tvungna att hata? Hon visste inte, och hon var inte säker på att hon någonsin skulle förstå.

De väldiga stridshingstarna sprängde fram över fälten, i full galopp i vida bågar omkring, och Kyra följde dem noggrant med blicken, fylld av längtan efter att en dag ha en egen. Hon såg männen rida i cirklar runt fälten längs stenmurarna och hur hästarna av och till halkade i snön. Männen slet till sig spjut från flinka väpnare, och när de hunnit ett varv runt banan kastade de mot avlägsna mål: sköldar som hängde från grenar. Vid varje träff hördes en hög metallisk klang.

Hon insåg att det var svårare än det såg ut att kasta medan man satt till häst, och många av männen missade också, särskilt de som siktat mot de mindre av sköldarna. Och av de som träffade så var de få – utöver Anvin, Vidar, Arthfael och en handfull andra – som träffade i mitten. Hon märkte att Maltren missade ofta, och att han svor tyst för sig själv och blängde åt hennes håll, som om det varit hennes fel.

Kyra ville hålla sig varm och drog därför fram staven och började snurra och svänga den i händerna, som om den hade sitt eget liv. Hon slog till mot tänkta fiender, parerade tänkta slag, bytte hand, snurrade staven runt nacken och midjan, som om staven av trä som slitits av åratals användning var en tredje arm för henne.

Medan männen red runt omkring fälten tog Kyra sig bort till sitt eget lilla fält, vid en liten del av området som sällan användes av männen men som hon själv tyckte om. Där i en dunge hängde delar av rustningar och dinglade i olika höjd i rep från grenarna, och Kyra sprang förbi och låtsades att varje enskilt mål var en fiende som hon slog staven med. Luften fylldes av ljudet av smällarna när hon sprang genom dungen och högg, sicksackade, och duckade när de kom svängande tillbaks mot henne. I fantasin var det ärofulla anfall i en segerrik kamp mot den inbillade fienden.

”Har du fått död på någon ännu?”, hördes en hånfull röst.

Kyra snodde runt och såg Maltren rida fram och hånkratta åt henne, innan han red bort igen. Hon kokade av ilska och önskade

att någon skulle sätta honom på plats.

Hon drog efter andan och såg att männen avslutade träningen med spjuten och satt av från hästarna och bildade en ring i mitten av gläntan. Deras väpnare sprang fram och gav dem deras träningssvärd, gjorda av kraftig ek och nästan lika tunga som riktiga svärd av stål. Kyra höll sig i utkanten. Pulsen slog snabbare när hon såg männen i kamp mot varandra, och mer än något annat ville hon vara med.

Innan de började klev Anvin in i mitten och vände sig runt mot dem alla.

”På den här helgdagen kämpar vi om ett särskilt pris”, utropade han. ”Vinnaren får de bästa bitarna från festen!”

Det hördes ivriga rop till svar, och männen anföll varandra och luften fylldes av träsvärdens klackande när de tvingade varandra fram och tillbaka.

Över ljuden av sparringen hördes av och till hornstötar, var gång en kämpe träffades och fick kliva till sidan. Hornet hördes ofta, och snart blev det tunnare i leden och de flesta stod på sidan av och tittade på.

Kyra stod också vid sidan, ivrig att sparras, men inte tillåten att göra det. Men nu var det hennes födelsedag. Hon var femton nu, och hon kände sig redo. Hon kände att det var dags att tala för sin sak.

”Låt mig vara med!”, bad hon Anvin, som stod intill och tittade.

Anvin skakade på huvudet, utan att ta ögonen från kampen.

”Idag är det min femtonde årsdag!”, envisades hon. ”Låt mig kämpa!”

”Det här är en träningsplats för män”, inflikade Maltren, som också han stod vid sidan av efter att ha förlorat en poäng. ”Inte för unga flickor. Du kan sitta vid sidan av med de andra väpnarna, och hämta vatten när vi vill ha.”

Kyra blev röd av ilska.

”Är du så rädd att du ska få stryk av en tjej?”, svarade hon, utan att vika en tum och full av ilska. Hon var trots allt sin fars dotter, och ingen hade rätt att tala till henne på det sättet.

Några av männen fnissade, och nu var det Maltrens tur att rodna.

”Hon har en poäng”, inflikade Vidar. ”Kanske borde vi låta henne sparra. Vad har vi att förlora?”

”Sparras med vad?”, sköt Malten in.

”Med min stav!”, ropade Kyra. ”Mot era träsvärd.”

Maltren skrattade.

”Det vore just en syn”, sa han.

Alla ögon vändes mot Anvin som stod där och överlade med sig själv.

”Om du blir skadad så tar din far livet av mig”, sa han.

”Det blir jag inte”, bönade hon.

Han blev stående i vad som tycktes som en evighet, tills han slutligen suckade.

”Då ser jag inget fel i det”, sa han. ”Om inte annat får det tyst på dig. Så länge inte dessa män har något att invända”, tillade

han och vände sig mot soldaterna.

”BIFALLES!”, ropade ett dussintal av hennes fars män, alla till entusiastiskt stöd för henne. Kyra älskade dem för det, mer än hon någonsin kunde säga. Hon såg deras beundran för henne, samma typ av kärlek som de gav hennes far. Många vänner hade hon inte, och de här männen betydde allt för henne.

Maltren fnyste.

”Låt flickan göra sig till åtlöje då”, sa han. ”Så lär hon sig kanske en läxa en gång för alla.”

Ännu en hornstöt hördes, och när en man lämnade cirkeln passade Kyra på att rusa in.

Kyra kände hur alla stirrade på henne. Det här hade ingen väntat sig. Hon stod ansikte mot ansikte med sin motståndare, en lång och kraftig man i trettioårsåldern, en duglig krigare som hon känt sedan sin fars tid vid hovet. Hon hade studerat honom och visste att han var en skicklig kämpe – men också att han var överdrivet självsäker och ofta anföll vårdslöst redan i början av en strid.

Han vände sig mot Anvin och blängde.

”Försöker ni förolämpa mig?”, frågade han. ”Jag tänker inte slåss mot en flicka.”

”Du förolämpar dig själv genom att visa dig rädd att möta mig”, svarade Kyra ilsket. ”Jag har två armar och två ben precis som du. Om du vägrar att kämpa så får du erkänna dig besegrad!”

Han anföll med full hastighet, precis som hon anat, med träsvärdet högt och hårt på väg rätt ner mot hennes axel. Det var



ett drag hon väntat sig, ett hon sett honom göra många gånger, och ett som han var klumpig nog att avslöja i förväg med hur han rörde armarna. Träsvärdet var hårt och kraftfullt, men det var klumpigt också, i jämförelse med hennes stav.

Kyra följde honom noggrant med blicken, väntade tills det sista ögonblicket, då hon steg åt sidan och lät det väldiga hugget glida förbi hennes sida. I samma rörelse svängde hon runt med staven och smällde till på sidan av hans axel.

Han stönade till och stapplade åt sidan. Han blev stående som bedövd, irriterad över att behöva erkänna sig besegrad.

”Någon fler?”, frågade Kyra, och log brett och vände sig runt mot cirkeln av män.

De flesta av dem log, uppenbarligen stolta över henne, över att ha sett henne växa upp och nå den här nivån. Utom Maltren förstås, som såg bistert på henne. Han såg ut som om han just skulle till att utmana henne, när plötsligt en annan soldat klev fram och ställde sig framför henne med allvarlig min. Den här mannen var kortare och bredare, med yvigt rött skägg och vilda ögon. Hon märkte på hur han höll sitt svärd att han var försiktigare än hennes tidigare motståndare. Det tog hon som en komplimang: äntligen började de ta henne på allvar.

Han anföll. Kyra visste inte hur, men av någon anledning hade hon ingen svårighet att veta vad hon skulle göra. Det var som om instinkterna tog över. Hon var så mycket lättare och snabbare än dessa män, med deras tunga rustningar och träsvärd. Alla kämpade de med kraft, som om de väntade sig att motståndaren

skulle möta upp och blockera. Men Kyra nöjde sig istället med att bara ducka och vägrade att slåss på deras villkor. Männen stred om vem som var starkast – men hon om vem som var snabbast.

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.